

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 91 - březen 2019

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

**8. ROČNÍK
TURNAJE V BOWLINGU
ODHALIL NOVÉ TALENTY**

STR. 4

PÁR SLOV ÚVODEM

Když už člověk drží právě vydané číslo Puclíka v rukou, zdá se mu to vlastně jednoduché - pár desítek stránek, tak to prolistuje, něco ho zaujme, tak si to přečte, něco přeskočí, u něčeho se pozastaví... Ale sestavit takové číslo chce strašnou spoustu času, jsou to desítky a desítky hodin práce mnoha lidí a ten čas se hledá čím dál komplikovaněji. To je hlavní důvod toho, proč právě čtete teprve první číslo letošního školního roku, jehož vydání jsme museli posunout snad pětikrát.

I když se nám po odchodu loňských devátáků podařilo redakci doplnit o nové členy z 8.C a 7.C a je nás teď vlastně historicky nejvíc, nemůžeme pořád svůj vzájemný čas dostatečně sladit na to, aby se Puclík objevoval častěji. Svůj díl na tom má letošní komplikovanější rozvrh hodin s trojím odpoledním vyučováním, který zase vznikl v této podobě kvůli probíhající výstavbě odborných pracoven a vyřazení naší tělocvičny z provozu. Těch důvodů je ale mnohem víc.

Se současným stavem v redakci spokojeni nejsme, a tak hledáme možnosti, jak celou situaci vyřešit. Nějaké kroky jsme už udělali, jiné nás ještě čekají. Jisté ale je, že Puclík čeká mnoho změn. Napříště bude štihlejší, některé rubriky úplně zaniknou, jiné se nově objeví, změny a zjednoduší se pravděpodobně grafická podoba i vnitřní členění. Všechny kroky budou mít ale jediný cíl - vydávat časopis se skromnějším obsahem, ale pravidelně a mnohem častěji.

Ted' už vám ale přejeme příjemné počteníčko...

Redakce

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 11. 04. 2019 Příjímací zkoušky do specializované třídy
- 12. 04. 2019 Příjímací zkoušky na ŠŠ 2. termín - 15. 04. 2019
- 18. 04. 2019 Velikonoční prázdniny
- 19. 04. 2019 Velký pátek - státní svátek
- 22. 04. 2019 Velikonoční pondělí

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Když paní učitelka Svobodová opakovala se třídou 9.B první světovou válku, nadšeně se hlásil Marek Dunka s tím, že zná odpověď na otázku, který bojový plyn byl v této válce poprvé použit. Na jeho hrdou odpověď „pyrit“ ☺ mu ale paní učitelka odvětila, že si to spletl s horninou a zeměpisem, ale že správný název je podobný, jen stačí jedno písmenko přidat a jedno změnit (yperit). Marek se tedy hluboce zamyslel, písmenka v názvu trochu v hlavě poladil a po chvíli z něj vypadla geniální odpověď: „aperitiv“ ☺. Následovala neodvratitelná smrt smíchy pro celou třídu i paní učitelku, Marek je má jednoznačně na svědomí ☺. Je ale fakt, že aperitivem by se možná dala armáda taky zdecimovat, jen by to dýl trvalo, dlouho by to nevydrželo, protože vojáci by po nějaké době určitě vystřízlivěli ☺, ale vyšlo by to pekelně draho...
- Pan učitel Smékal nedávno suploval v 9.A a při debatě na téma fyzické zdatnosti Jarda Starý hrdě prohlásil, že klidně dokáže hodinu v kuse dělat dřepy. Pan učitel tipoval, že to nedokáže ani deset minut, ale Jarda trval na svém, a tak následovala sázka a test Jardovy výdrže. A co byste řekli? Kdo vyhrál? Po šesti minutách Jarda upadl a zdálo se, že zbytek života stráví v invalidním důchodu ☺...
- Nevšední zážitek související se stavebními pracemi v naší budově má za sebou paní ekonomka Maruška Šmerhovská. Když se snažila soustředit na práci za burácení sbíječek a rachotu kladiv ve vedlejší místnosti, ozvala se najednou rána, vypadlo kus zdi její kanceláře a ve vzniklém otvoru se objevila hlava ukrajinského dělníka s úsměvem od ucha k uchu, protože ho díra ve zdi zjevně pobavila. O paní Šmerhovskou se pokusil infarkt v kombinaci s pěti mrtvicemi, ale přežila. Statečná to žena ☺...

OBSAH

▪ Pár slov úvodem	2
▪ Co nás čeká	2
▪ Puclíkova šuškárna	2
▪ Pomalu, ale přece... ..	3
▪ 8. ročník turnaje v bowlingu	4
▪ Myanmar - divoká cesta do barmské říše	5
▪ Sedmé třídy v bílé stopě	6
▪ Diskotéka k Vánocům	7
▪ Pekelný den s 9.B	8
▪ Zeměpisné soptění v 6.C	9
▪ Exkurze 9.C podle zájmu	10
▪ Den ve žďárských firmách	11
▪ 15 000 korun na školní výlet	12
▪ Turnaj v piškvorkách	13
▪ Anketa	14
▪ Miláčka nedám!	15
▪ Staré pověsti české	16
▪ Sladké pokušení	17
▪ Ekofanda	18
▪ Příroda a já... ..	25
▪ Vyzvídali jsme... ..	26
▪ Čtvrtáci v Praze	31
▪ Puclík čte ušima	32
▪ Školní oslava 100 let republiky	34
▪ Podzimní toulání	36
▪ Buď safe online s Jirkou Králem	38
▪ Bowlení 8.B	39
▪ Zábavná fyzika stokrát jinak	40
▪ Na výstavě strakatých šampiónek	41
▪ Anglie 2018	42
▪ Divadlo v angličtině	46
▪ Pátáci objevovali, bavili se a učili hrou ..	47
▪ Šťastná plavba lodí 6. tříd	48
▪ Okénko ZŠ Slavkovice	49

POMALU, ALE PŘECE...

Možná se vám taky zdá, že budování nových odborných pracoven, jejichž nesporné výhody bychom měli naplno využívat od příštího školního roku, se nějak moc vleče, že pořád není jaksi nic moc vidět a že už bychom měli být v postupu stavebních prací mnohem dál. Ano, měli. Stavba má zpoždění a vrásky na čele to samozřejmě nedělá jenom nám a představitelům města, jenž celou akci zaštiťuje, ale i samotným stavbařům, kteří se snaží zpoždění dohnat.

V posledních týdnech to ale přece jen vypadá, že se stavba rozhýbala a nabrala dech, a před očima nám začínají vyrůstat obrysy nových prostor, které jsme doposud mohli sledovat jen na papíře. Kdo má dobrou představivost a fantazii, už si možná dokáže ve své mysli ledacos dotvořit a předvídat, jak to bude vypadat, až se stavba úplně dokončí. Můžeme doufat, že zima, která letos stavbařům skutečně nepřála, je za námi a na jaře se tempo ještě zrychlí.

Připravit se ale musíme na to, že nás postupující stavební práce donutí k některým změnám v našem zaběhnutém školním rytmu. V brzké době nás čeká například to, že do jídelny, která je chuděrka tou stavbou trápená asi nejvíc, přestaneme chodit po stávajícím schodišti, ale na oběd budeme muset kolem školní zahrady a po novém zadním schodišti nahoru do jídelny. Bude to znamenat spoustu prezouvání, oblékání, dozorů a čekání, ale snad to všechno zvládneme. Musíme...

Zdeněk Havlík

8. ROČNÍK TURNAJE V BOWLINGU

Mgr. Dagmar Svobodová

Redakce školního časopisu Puclík zorganizovala na konci února tradiční bowlingový turnaj pro žáky 2. stupně, a tak se zástupci všech 6.-9. tříd sešli 26. února 2019 v bowlingové herně Penzionu Vrchovina...

Každou třídu reprezentovali čtyři žáci, podmínkou byla smíšená družstva a každá třída měla i náhradníka, který mohl v případě potřeby v průběhu turnaje některého z hráčů vystřídat. I když se na Enpece sešli vlastně jen ti, co hráli, i tak malá herna skoro praskala ve švech a o rámusu z bowlingových koulí a nadšených či

naštvaných komentářích soutěžících ani nemluvíme ☺...

A jak to celé dopadlo? V **kategorii 6. tříd** zvítězila 6.A, na druhém místě byla 6.C a třetí příčku obsadila 6.B. Největší nához v jedné hře měl pak Milan Kříž ze 6.A (108 bodů).

Sedmáci si vybojovali následující pořadí: první byla 7.A, v těsném závěsu 7.B (rozdíl

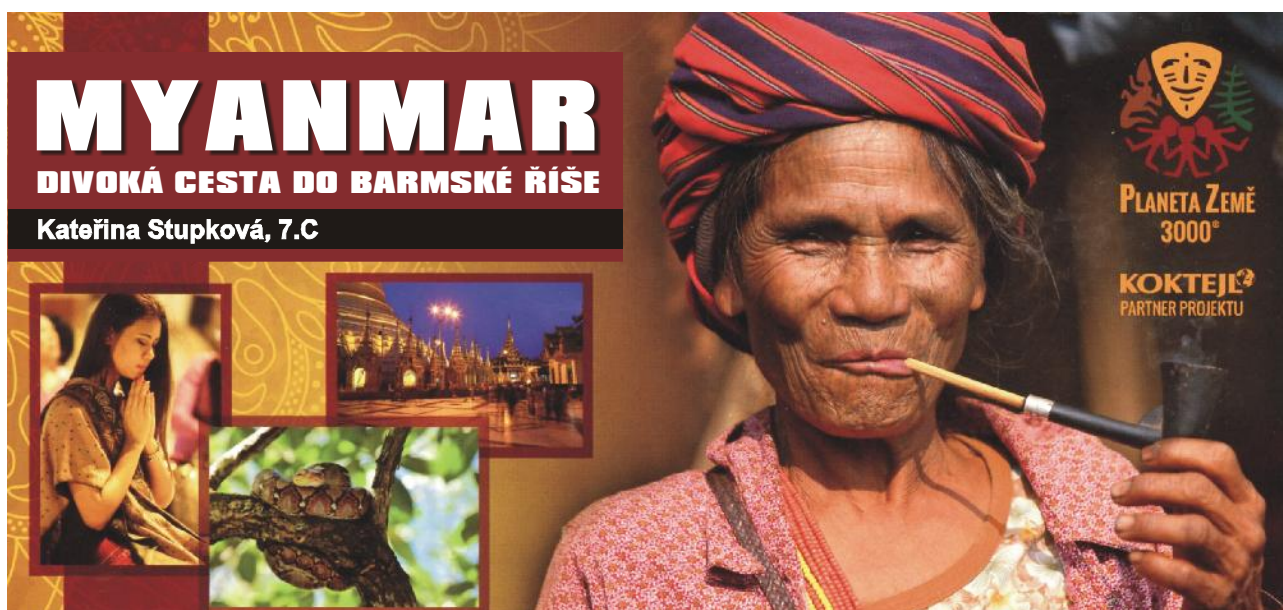
mezi oběma družstvy byl neuvěřitelných 7 bodů) a třetí 7.C. Největší nához za jedno kolo měl Lukáš Lempera ze 7.A – 144 bodů.

Osmáci si pořadí přerozdělili následovně: 8.B, 8.C a 8.A. Největšího náhozu, velmi pěkných 165 bodů v jednom kole dosáhl Matěj Jícha z 8.B.

A **devátáci** nezklamali, zachovali si pořadí z let minulých ☺. První byla 9.B, druhé místo obsadila 9.A a na místě třetím se umístila 9.C. Na náhozy byl nejlepší Martin Pulkrábek z 9.B – 144 bodů.

Všem soutěžícím děkujeme za účast, vítězům blahopřejeme a pro ty, kteří třeba očekávali lepší místo či lepší body, malá rada: bowling jako i mnohý jiný sport nespočívá jen v umění hodit správně kouli, ale také v umění si to správně v hlavě „srovnat“ a soustředit se na hru. Takže se tím zkuste řídit a příští rok mohou výsledky vypadat třeba úplně jinak ☺...

Ročník	1. místo	2. místo	3. místo	Nevyšší nához v jedné hře
6.	6.A	6.C	6.B	Miklan Kříž, 6.A, 108 bodů
7.	7.A	7.B	7.C	Lukáš Lempera, 7.A, 144 bodů
8.	8.B	8.C	8.A	Matěj Jícha, 8.B, 165 bodů
9.	9.B	9.A	9.C	Martin Pulkrábek, 9.B, 144 bodů

Také v letošním školním roce jsme měli možnost navštívit další cestopisný pořad, který byl vytvořen v rámci projektu Planeta Země 3000. V minulých letech jsme díky tomuto vzdělávacímu projektu navštívili třeba Brazílii a několik dalších velice zajímavých míst naší planety. Tentokrát nás čekal Myanmar, po kterém nás provedl cestovatel Adam Lelek...

Myanmar (Barma) je jedna ze zemí jihovýchodní Asie. Název je odvozen od slova mya, což znamená smaragd. Nachází se na poloostrově Západní Indie při pobřeží Bengálského zálivu v Indickém oceánu. Sousedními státy jsou Bangladéš, Indie, Čína, Laos a Thajsko. Hlavním městem Myanmaru je Neipyijto.

Země se pyšní nádhernými kulturními památkami a krásnou přírodou. Počasí je tady poněkud jiné než u nás - střídá se tu období sucha a období dešťů. Jejich náboženstvím je hlavně buddhismus.

Adam Lelek dojel mimo jiné také do vesnice pavoučích žen. Pavoučí ženy musely v patnácti letech podstoupit potetování obličeje. Tato tradice sahá až do doby barmských králů. Tetování mělo vlastně ženy zbavit jejich krásy a ochránit je před odvečením, aby si je tehdejší panovníci nevybrali a ne-

odvezli s sebou. Dále se Adam pokusil najít anakundu královskou, což se mu bohužel nepodařilo, ale našel jinou anakundu, která jí byla docela podobná.

Navštívil také skoro vymřelý kmen Mokenů. Jsou to lidé, kteří vlastně žijí celý život na moři. Staví si domy na kulech, ale ve skutečnosti bydlí na svých lodích, ve kterých vaří,

jedí i spí. Moře jim dává vše potřebné k jejich životu. Mokenové jsou velmi dobří plavci. Vydrží několik minut pod vodou.

Obyvatelé Myanmaru by nám mohli být velkým příkladem. Jsou ochotni se s druhými podělit o všechno, co mají, aby někomu pomohli nebo ho alespoň potěšili. Takové jednání se ve světě moc často nevidí.

Ve čtvrtek 24. ledna 2019 jsme se sešli s paní učitelkou Klementovou, Šimonovou, Knapčkovou a s panem učitelem Pohankou a Jurkem ve škole navlečení v lyžařském sportovním oblečení. Právě totiž začínal sedmácký lyžák...

Společně jsme pak všichni vyrazili na pláň za Nové Město, kde nás učitelé rozdělili do pěti skupin. Všechny skupiny pak v dalších čtyřech dnech projížděly po okolí našeho města. Skvělou motivací nám byly dobře stanovené cíle ☺ - jako např. Maršovská rychta, Ski hotel nebo Hotel Pavla

u Vlachovic. Některé skupiny dojely dokonce až na Tři Studně.

Poslední den našeho výcviku jsme ale zakončili na Maršovské rychtě všichni. Zde jsme dostali hranolky a chutnaly nám tentokrát samozřejmě více, protože byly zdarma ☺. Na otázku, zda jít raději do

školy, nebo na lyže, bychom před časem váhali odpovědět. Teď si troufnu říct, že většina z nás by ráda kurz zopakovala i za cenu všech karambolů, modřin, zničených lyží nebo zlomené vlastní hrdosti ☺.

Za sebe bych řekla: „Všichni, co vás čekají lyže, jděte do toho. Stojí to za to!“

DISKOTÉKA

Eliška Skuhrovcová, 7.C

K VÁNOCŮM

Těsně před vánočními prázdninami se uskutečnila v kulturním domě tradiční vánoční diskotéka, kterou časopis Puclík pořádá již spoustu let pro žáky čtvrtých až devátých tříd. I letos se jí zúčastnilo přes 150 dětí všech věkových kategorií...

Vše začalo o půl čtvrté odpoledne. Při vstupu do kulturního domu všichni dostali svítící tyčinky, kterým se říká lightsticks. Když jsme je zlomili, tak začaly svítit různými barvami a každý si s nimi ozdobil zápěstí nebo součásti oblečení. Také jsme dostali na ruku razítko s obrázkem místo vstupenky.

V sále to brzy po zahájení naprosto ožilo. Svítla tam barevná světla, která se rozzářila v tajemné tmě. Zněla hudba a všude létaly balónky, které ale dlouho nevydržely, a tak se sálem na mnoha místech ozývalo jejich hlasité praskání, kterého jsme se vždycky lekli. Ze začátku nikdo netančil, ale brzy jsme se osmělili a pak už na parketu křepčili úplně všichni ☺.

O hudbu se nám postaral DJ David Hamerský. Zazněly nejnovější hity, ale i starší písničky, jako je třeba Despacito, Shape of You, Friends. Každý si tam našel nějakou oblíbenou písničku. K tanci jsme vyzvali i paní učitelky, všichni se tu pořádně odvázáli.

Ke konci diskotéky se hrála hra židličkovaná. Hraje se tak, že se chodí okolo židlí, které jsou poskládány do kruhu. Když se hudba přeruší, tak si musí všichni sednout. Výherci dostali sladké odměny. Do této hry se zapojilo tolik dětí, že nám skoro nestačily židle.

Diskotéka se vydařila, moc se mi líbila a určitě bych si ji přála vícekrát za rok. Bylo to super!

5. prosince - jak všichni ví - chodí čerti, Mikuláš a andílci a nadělují dětem podle zásluh. Někomu uhlí a nahnilé brambory, jinému sladkosti, většině ale od obojího trochu. Nikdo z nás přece není hodný celý rok ☺...

Na naší škole letos nadělovala třída 9.B. Na prvním i na druhém stupni bylo vidět a také slyšet čertovskou bandu a jejich doprovod. Čerti dělali pořádek u zlobivých žáků – budete se divit, ale i takové u nás máme ☺. Slibovali darebům v pekle nekonečné hodiny matematiky, pekelné ohně, kotle se žhavým olejem a jiné ohavnosti. Sliby hříšníků už ale dávno vprchaly, a tak příští

rok budou čerti opět trestat, dávat lumpy do pytle a malovat jim na tváře pekelná znamení ☺.

Ti, co byli hodní, dostali od andílků z 9.B malou sladkost a Mikuláš všechny ujistil, že

když vydrží i nadále nezlobit, přijdou příští rok opět s případnou odměnou.

Lucifer totéž slíbil za všechny čerty podupáním svého pekelného kopyta, tak tomu budeme věřit a raději se budeme snažit být celý tento rok alespoň trochu hodní. Pro jistotu.

Člověk nikdy neví, jestli třeba příští rok nepřijdou ti opravdoví čerti ☺...

ZEMĚPISNÉ SOPTĚNÍ V 6.C *Klára Basovníková, 6.C*

V naší třídě 6.C jsme se jednou s paní učitelkou Janíčkovou domluvili, že můžeme dobrovolně vyrobit do zeměpisu model sopky, který může (ale nemusí) něco dělat, a donést ho do školy...

Většina děcek ze třídy model donesla. Paní učitelka se nejprve zalekla, když ty naše sopky viděla, že si pěkně nadběhla ☺, ale nakonec škola nevybouchla, když všechny pěkně vybublaly nebo zakouřily, takže vše dobře dopadlo.

Téměř všichni, kdo sopku donesli a rozhodli se, že bude aktivní, do ní nalili ocet, jar, červené barvivo a jedlou sodu nebo kypřicí prášek. Pouze jeden model se projevoval jinak než ostatní. Měl elektrická světýlka a jeho majitelka ještě zařídila, že se ze sopky kouřilo.

Všechny modely našich sopek byly moc hezké a jedinečné a jejich tvůrci za ně dostali jedničku. A co je hlavní - všichni se u toho bezvadně bavili...

EXKURZE 9.C

PODLE ZÁJMU

Žáci specializovaných tříd zaměřených na informační technologie mají poprvé v 9. ročníku možnost si v rámci předmětu praktika z výpočetní techniky vybrat odborné zaměření, které nejlépe odpovídá jejich zájmu. Rozhodnout se mohou buď pro oblast počítačových sítí a síťových technologií, nebo pro multimediální oblast - tedy digitální zpracování fotografií, zvuku a videa. Kromě teoretické výuky a s ní souvisejících praktických činností jsou náplní těchto předmětů i odborné exkurze...

FOTOEXKURZE DO JIHLAVSKÉ ZOO

V rámci předmětu praktika z výpočetní techniky se zaměřením na multimediální oblast jsme se vydali s panem učitelem Smékalem a paní učitelkou Marcelou Slámovou na odbornou exkurzi do Jihlavy. Naším cílem bylo vyzkoušet si v reálných podmínkách fotografování živých objektů a v praxi tak ověřit teoretické poznatky, které jsme získali ve škole. A protože s fotografováním lidí jsou někdy docela problémy ☺, cílem našeho zájmu se stala zvířata v jihlavské ZOO.

Vyrazili jsme ráno autobusem z Nového Města na Moravě do Žďáru, kde jsme chvíli čekali na autobus do Jihlavy, do kterého jsme následně nastoupili. V Jihlavě jsme byli okolo deváté a šli jsme směrem k ZOO, kam jsme dorazili během chvíle. Koupili jsme si vstupenky, od pana učitele jsme dostali zadání, na kterém bylo napsáno, co všechno, jak a kolikrát

máme vyfotit, a mohli jsme se do toho pustit. Dalo nám to sice zabrat, protože úkolů nebylo málo, ale zvládli jsme to.

V určenou hodinu jsme měli sraz u východu, a když jsme byli všichni, vydali jsme se směrem k jihlavskému náměstí. Tam jsme se zastavili v McDonaldu na malou svačinku ☺. Pak už nás čekala jen cesta na

autobusové nádraží a poté přesun do Žďáru a Nového Města.

Exkurze byla super a moc jsme si ji užili. Fotit zvířata je fakt docela zážitek - dělají si, co chtějí, a je jim fuk, že jejich prostřednictvím máme plnit nějaké zadané úkoly ☺. O to víc jsme se museli snažit, aby výsledek za něco stál...

Veronika Jamborová, 9.C

EXKURZE NA ŽĐAS A PRŮMYSLOVKU VE ŽĐÁRU NAD SÁZAVOU

Jednoho středečního rána jsme se vydali s naším panem učite-

lem Slámou do Žďáru nad Sázavou. Naším cílem byl známý

průmyslový podnik ŽĐAS a střední průmyslová škola.

se sestavují jednotlivé jejich části. Poté jsme se přesunuli na žďárskou průmyslovku, kde jsme si mohli vyzkoušet virtuální realitu. Také jsme se dověděli spoustu informací o tom, co škola svým studentům nabízí, jaké se tam vyučují obory a jakých úspěchů škola dosáhla.

Myslím si, že exkurze byla zdařilá a některým lidem mohla pomoci v rozhodování, kam jít dál studovat po základní škole.

Šimon Dufek, 9.C

Nejdříve jsme zaměřili na odlévají části přístrojů, jak se
ŽDAS, kde jsme viděli, jak se přístroje programují nebo jak

DEN VE ŽĎÁRSKÝCH FIRMÁCH

Miroslava Brabcová a Kateřina Chalupová, 8.C

Žáci osmých tříd měli v letošním školním roce možnost navštívit několik významných firem ve Žďáru nad Sázavou, prohlédnout si jejich provozy a dozvědět se spoustu informací o jejich činnosti. Taková návštěva může někomu třeba i pomoci v jeho rozhodování o budoucím povolání...

Své dveře pro naše třídy otevřely firmy ZDAR, TOKOZ, VAMAFIL a PKS. Každá z našich osmiček navštívila tři provozy a podrobněji se s nimi seznámila. Dozvěděli jsme se spoustu zajímavých informací - kolik mají například zaměstnanců, co se v jaké firmě vyrábí a proč bychom si v dospělosti měli hledat zaměstnání zrovna u nich.

Novou informací pro některé z nás bylo, že například firma ZDAR má jak autobusy, tak i kamiony a že zaměstnávají nejen řidiče, ale také řidičky. Firma PKS nevyrábí pouze okna, jak si možná ledaskdo

myslí, ale zaměřují se především na realizaci různých staveb a pracuje u nich více než 650 zaměstnanců. Téměř nikdo z nás netušil, že ve firmě VAMAFIL se vyrábí provazy. TOKOZ je firma poměrně známá, ale málokdo ví, že se

nevěnuje pouze výrobě zámků, ale také například výrobě různých součástí do aut.

Přednášky i praktické ukázky výroby se všem líbily, byly zajímavé a každá firma si pro nás navíc přichystala malý dárek a soutěž o nějaké ceny.

15 000 KORUN NA ŠKOLNÍ VÝLET

Osm největších firem ze Žďáru nad Sázavou vyhlásilo u příležitosti každoročního konání Festivalu vzdělávání a Dne otevřených dveří žďárských firem soutěž pro třídní kolektivy, které mohly v případě úspěchu získat některou z hezkých cen - nejlákavější byla samozřejmě hlavní cena v podobě patnácti tisíc korun na školní výlet...

Cílem soutěže bylo představit firmy DEL, Enpeka, Hettich, PKS holding, Teleflex, Tokoz, Vamafil a ZDAR společně s městem Žďár nad Sázavou v projektu, jehož způsob zpracování byl zcela v rukou jednotlivých tříd.

9.B se rozhodla, že natočí animovanou pohádku. Pohádku O perníkové chaloupce. Žáci si napsali scénář, namluvili text do počítače a potom už stačilo jen vytvořit animovaný příběh kreslených postaviček s obličejí deváťáků. V pohádce se v různých situacích objevily názvy všech zmíněných firem. Například ježidědek krmil děti zákusky z Enpeky nebo v perníkové chaloupce byla okna od PKS ☺...

Po několika dnech horečnaté práce, protože termín odevzdání byl docela šibeniční, bylo hotovo. A teď jsme už jen s napětím čekali, kolik projektů se v soutěži sejde a jak se naše pohádka bude líbit. Na Festivalu vzdělávání jsme se dozvěděli, že přihlášených tříd bylo šestnáct a že bude oceněno pět z nich.

A co byste řekli? Hned dvě třídy z naší školy – 9.B a 9.C byly mezi vyhlášenými! Každá z nich si odnesla šek na 15 000 korun. Tyto peníze jsou určeny na školní výlet pro celou třídu. Teď budeme řešit ty příjemnější věci – jak částku co nejlépe utratit a peníze si užít ☺...

Mgr. Petr Smékal

Také pro 9.C byla účast ve zmíněné soutěži především velká výzva. Výhra byla lákavá, zpracovat kvalitní projekt však představuje spoustu práce celé třídy a to s nejistým výsledkem. Byl jsem rád, že jsme se hned na začátku shodli a padlo rozhodnutí o formě prezentace pomocí WWW stránek.

Podělili jsme se o úkoly, vytvořili kostru stránek, zřídili cloudové úložiště na materiály a sdílený poznámkový blok a dali jsme se do práce. Vše rychle přibývalo a beta verze stránek byla dostupná do týdne. Následovalo natočení reklamních videí, vytvoření kvízů a databáze firem s vyhledáváním.

Vše jsme odevzdali na poslední chvíli a pak už jen netrpělivě čekali na výsledek. Na vyhlášení se nás sešla spousta a za ocenění a výhru jsme upřímně rádi. Konkurence byla letos veliká – v počtu šestnácti škol bylo jedno ocenění právě pro nás. Děkujeme organizátorům a příští rok zase třeba s jinou devítkou...

Mgr. Miroslav Sláma

Magda Dvořáková, 9.C

TURNAJ V PIŠKVORKÁCH

Školní časopis Puclík uspořádal další ročník turnaje v elektronických piškvorkách. Podle očekávání opět nezklamaly a dorazily známé tváře z minulých ročníků Michal Žváček a Lucie Kulíšková a s nimi spousta dalších piškvorkářů. Zahrát si přišel i pan školník...

Nejprve proběhlo rozlosování v kreslárně, poté jsme se přemístili do učebny výpočetní techniky. Soutěžící usedli za monitory a členové redakce Puclíku si stoupli za ně, aby sledovali průběh, dohlédli na dodržování pravidel a nahlásili výsledky jednotlivých zápasů.

Ze začátku jsme se trochu zdrželi díky technickým problé-

mům, protože nešly propojit některé počítače, takže někteří soutěžící nakonec museli hrát na jednom počítači. Nikomu to ale nedělalo problém a všichni se snažili co nejlépe.

Čas rychle ubíhal a nakonec nám zbylo pět finalistů. Absolutním vítězem se stal Tomáš Kocanda z 9.C, dále si postup vybojovala již zmiňovaná dvo-

jice Lucie Kulíšková z 9.A a Michal Žváček z 9.B, potom Vojtěch Košík a Adam Hanych z 9.C. Ostatní soutěžící dostali cenu útěchy. Po předání cen jsme se rozloučili.

Myslím, že si všichni zúčastnění skvěle zahráli a užili si toto tradiční piškvorkové odpoledne. Tak zase za rok u křížků a koleček...

ANKETA

ZÁŽITKY Z DĚTSTVÍ

NAŠE OTÁZKY - VAŠE NÁZORY - JAK TO VIDÍ ŽÁCI A UČITELÉ

Čím je člověk starší, tím raději vzpomíná na dětství a často si u toho povzdechne: „Jóó, to bývaly zlatý časy...“ ☺ Těm, kteří se v dětství právě nacházejí, se to možná až tak jevit nemusí, protože proč vzpomínat na něco, co je právě teď, že? Ale přece jenom - malého ohlédnutí pár (a nebo i víc ☺) roků zpátky je schopen každý, a tak jsme se v naší anketě tentokrát ptali na hezké i nehezké zážitky z dětství...

- 1. otázka:** Máte nějaký hezký nebo zajímavý zážitek z raného dětství?
- 2. otázka:** A nějaký zážitek, který tehdy úplně příjemný nebyl?
- 3. otázka:** Vzpomínáte na nějakou svoji mimořádně oblíbenou hračku?

ŽÁCI

Natálie Mrázková, 6.C

1. Když jsem sáhla na koleje a myslela si, že jsem něco zmáčkla, ale nestalo se nic.
2. Když jsem se dívala do mobilu a zabrala mi ryba ☺
3. Mokrý štěně (společenská hra).

Adam Hanych, 9.C

1. Dovolená v Chorvatsku.
2. Když jsem si rozbil 2x hlavu.

3. Brácha Jakub ☺.

Miša Hemzová, 6.B

1. Když se mi narodila sestra.
2. Měla jsem nádor...
3. Táhnoucí pejsek.

Jakub Okurka, 7.C

1. Hraní na počítači .
2. Když jsem si zlomil ruku.
3. Autíčko.

Martin Švanda, 7.A

1. Když jsem tatkově natřel vrtačku ☺.
2. Když jsem vystřelil okno.
3. Airosftka.

Liliana Obrlíková, 7.B

1. První jízda na koni.
2. Když jsem si rozbila hlavu.
3. Plyšák oslík ☺.

Anketu žáků připravily Veronika Jamborová a Eliška Kostecká, 9. ročník

UČITELÉ

Mgr. Erika Oravcová

1. Asi když jsme se přestěhovali a s holkama jsme měli společný pokoj...
2. Když mě topili kamarádi na koupališti a od té doby se bojím vody ☺.
3. Mluvicí panenka.

Mgr. Marcela Žďánská

1. Když jsme jezdili k prababičce a ráno mi v posteli vyprávěla pohádky...
2. Když na mě přišli čerti a vytáhli mě večer z postele.

3. Takovou úžasnou plyšovou opici s dlouhýma rukama a nohama...

Mgr. Monika Pinterová

1. Asi dovolená s rodiči poprvé u moře a letadlem...
2. Snad žádný nemám nebo si nevzpomínám.
3. Velikou kudrnatou panenku, kterou jsem česala.

PaedDr. Miroslav Jurek

1. Asi Vánoce, ta atmosféra, to si člověk zapamatuje po každé...

2. Když jsem spadl z kola a celý obličej jsem si odřel a nic jsem si nepamatoval.
3. Medvídko - a měl jsem ho až do maturity ☺.

Mgr. Tomáš Pohanka

1. Každé letní prázdniny...
2. Když jsem si v sedmi letech zlomil na ledě ruku.
3. Fotbalový míč...

Anketu připravila Kateřina Chalupová, 8.C

MILÁČKA NEDÁM! TO JE LÁSKA NA CELÝ ŽIVOT...

Čím je člověk starší, tím více má většinou dětství spojené s dobou, kdy mu bylo krásně. Čas se vlekl, spoustu věcí jste nemuseli dělat, všichni se o vás daleko víc starali a vy se zcela nepochopitelně těšili na dobu, kdy budete velcí a všechno bude jinak...

A když ta doba pomalu nastala, tak se zase čím dál raději (alespoň ve vzpomínkách) vracíme do dětství, k našim vzpomínkám, hrám. No a k dětství patří samozřejmě hračky. Má je každé dítě a je vcelku jedno, zda to jsou nejmodernější a nejdražší hračky, nebo třeba jen kus neohrabaně ořezaného kladíku, protože i ten se může ve vaší fantazii stát v podstatě čímkoliv.

Nejmilejší hračku měl ale každý jen jednu. U některých dětí to byla panenka, autíčko, ale u většiny vedl jednoznačně nějaký plyšák. I já jsem měla jednoho, který byl nad ostatní plyšáky. Byl to zelený opičák, připutoval ke mně ještě v igelitovém obalu, když jsem byla nemocná, a na ocásku měl přivázanou cedulku se jménem. Jmenoval se Miláček a tím se pro mě taky stal.

Bez něho jsem nedala ani ránu. On jich ale časem několik získal ☺. Například, když seděl na lampičce, moje sestra ji rozsvítila a Miláček pak chodil s obvazem na nožičce a na ocásku, protože tam měl vypálené hnědé fleky. Dneska už na lampičce nesedí, má ale vyhrazený luxusní igelitový pytel na půdě a vždy, když dojde na třídění a vyhazování věcí z půdy, bráním ho vlastním tělem! Miláčka nedám ☺!

Moje sestra měla zase lišku. Líšu podšitou. A to doslova. Líša měla totiž původně bílý plyšový ocásek, který sestra vždy žmoulala před spaním. A tak se ocásek musel podšítvat ještě třikrát - bílou králíčí kůží. A světe div se, i ta se vždy vyžmoulala až k molitanovým

vycpávkám ☺. Její vztah k lišce byl ale daleko intenzivnější než můj k opičákovi. Když ji nechala u babičky, nebyla schopná bez ní v noci usnout, a tak tatínek nastartoval skoro o půlnoci motorku a lišku od babičky přivezl. V tu ránu byl klid. Liška s ní do-

konce absolvovala promoci i doktorát (pochopitelně inkognito v kabelce ☺, aby ji nikdo neviděl) a donedávna jsem ji viděla u ní na posteli.

Prostě vztah na celý život ☺.

Mgr. Dagmar Svobodová

STARÉ POVĚSTI ČESKÉ

I v letošním školním roce nás navštívila skupina historického šermu Pernštejni a tentokrát nás přenesla do dob starých českých pověstí...

Na jevišti si zahráli nejen herci, ale objevily se zde také loutky, které se v průběhu představení proměňovaly. Také někteří žáci z naší školy měli možnost se do děje zapojit a ztvárnili družinu bratra Lecha ☺.

Děj nás zavedl do období praotce Čecha. Do časů, kdy Libuše věštila Praze, i do situace, kdy byla nucena si vybrat manžela. Bivoj nám dokázal, jaký je silák. Herec, který ho ztvárnil, nám ukázal, jaký je atlet, když sebou několikrát pořádně praštil na pódiu o zem ☺. Objevil se mezi námi i Horymír se svým koněm Šemíkem.

Myslíme si, že představení bylo povedené a že nám touto netradiční a humornou formou přiblížilo některé události z českých dějin.

Anna Součková a Kateřina Stupková, 7.C

Sladké pokušení aneb hit jménem ovocná kůže...

Co se za tímto prapodivným názvem skrývá? Strašně jednoduchá, zdravá a trvanlivá dobrota - sladké a chutné sušené ovocné placky neboli ovocná kůže, někdy též nazývaná ovocný pergamen...

Tak to byla akce, která se v rámci 8. ročníku Zdravé školy pod záštitou Kraje Vysočina uskutečnila začátkem školního roku v naší školní jídelně. Určena byla všem žákům 1. stupně a jejich rodičům, kteří se už tradičně dostavili v hojném počtu.

Seznámili se s výrobou těchto zdravých dobrot, pomohli s „porcováním“ a samozřejmě nechyběla ani následná degustace. Na výběr bylo pět příchutí – jahodová, hrušková, meruňková, třešňová a švestková. Každý ochutnal každou a během čtyřiceti minut se po nich doslova a do písmene jen zaprášilo ☺.

Všem, kteří se na akci podíleli, patří velký dík...

Mgr. Pavlína Poláčková

EKOTÝM VE ŠKOLNÍM ROCE 2018-2019

Školní rok je dávno v plném proudu, ale letošní ekotýmáci ještě neměli možnost se na stránkách Ekofandy představit. Odešla nám spousta devátáků, ale naše řady posílili šestáci, sedmáci i osmáci. Přivítali jsme Elišku Špačkovou z 6.A, Anetu Jamborovou ze 6.C, Terku Tatičkovou ze 7.C a Zuzku Havránkovou z 8.C. Opět jsme skvělá parta...

Nově jsme zavedli kroniku a už máme za sebou spoustu aktivit. Zapojili jsme se do akcí Uklidme svět nebo 72 hodin s názvem projektu Voda živá. Opět jsme během zimy přilepšovali lesním zvířátkům, podnikáme výpravy do přírody.

V letošním školním roce je nás tedy patnáct, ale pokud by se k nám chtěl připojit ještě někdo další, určitě by si mezi námi našel svoje místo...

ČLENOVÉ SOUČASNÉHO EKOTÝMU:

Eliška Špačková	6.A	Ondřej Mašek	8. C	Žaneta Šiblová	9. B
Aneta Jamborová	6.C	Matěj Sedláček	8. C	Veronika Jamborová	9. C
Tereza Tatičková	7.C	Leontýna Oravcová	8. B	Václav Poul	9. C
Zuzana Havránková	8.C	Lucie Kulíšková	9. A	Světlana Dittrichová	9. C
Michaela Pinterová	8.C	Michal Žváček	9. B	Simona Lemperová	9. C

Mgr. Martina Janíčková

UKLIÐME SVĚT

Datum 19. září je zaneseno do kalendáře mezinárodních svátků pod názvem Uklidme svět...

Proto žáci osmých tříd vyrazili v rámci ekologických praktik do Koruny vyzbrojeni rukavicemi a odpadkovými pytli a pustili se do úklidu. Během chvilky se prostý úklid a sběr odpadků změnil v „boj“ o nejlepší a nejkurióznější úlovek ☺. A že jich bylo – neporušený pivní püllitr, kovová krabice od kosmetiky, hliněná roura, nejružnější lahve, ponožky nebo třeba zrezivělá a poničená dopravní značka zákaz vjezdu.

Na těchto akcích je krásné nejenom to, že pomáháme přírodě, ale i to, že se užije spousta legrace a v partě je bezva nálada.

Mgr. Martina Janíčková

EXKURZE NA SÁDKY

U nás ve škole už se stalo dobrým zvykem, že žáci sedmých tříd mají možnost navštívit novoměstské rybářské sádky a důkladně se s tímto objektem seznámit. Po sádkách nás provázel pan Mikeš...

Mohli jsme se ho zeptat na otázky, které nás zajímaly, a on nám na všechny ochotně odpověděl. Zopakoval nám věci, které jsme se učili ve škole, a přidal ještě nějaké další. Ukázal nám ryby, o kterých jsme se učili, naživo. Také nám ukázal sumce, který měl 15 kg, a sumce albína a řekl nám něco o provozu sádek.

Exkurze se nám moc líbila, protože jsme viděli mnoho zajímavých věcí.

Nina Zichová, 7.C

PROJEKT 72 HODIN - VODA ŽIVÁ

V podzimních měsících se po celé republice konal projekt s názvem 72 hodin. Naše škola se zapojila již pošesté – letos s názvem akce Voda živá...

Žáci Ekotýmu se vypravili do Ochozy vybaveni motyčkami, nůžkami, hrábkami a samozřejmě v pracovním. Jejich cílem byla studánka Hubert, kde se hned pustili do díla. Nejprve ji vyčistili od nánosů bahna, vynosili z koryta studánky spadané šišky, větve a nakonec prostříhali ostružiní. Zároveň jedna parta vyčistila les v okolí studánky od odpadků.

„Studánka byla zarostlá a voda skoro netekla. Když jsme však pročistili koryto, tok zesílil. I tak byla studánka téměř vyschlá, ale to je pochopitelné, když je tento rok tak sucho. Snad se to do příštích letlepší,“ říká Světlana Dittrichová z 9.C

A protože nám počasí přálo, spojili jsme příjemné s užitečným a opekli si v Zahradníkově koutě špekáčky, které nám po práci přišly náramně vhod.

Mgr. Martina Janíčková

72HODIN
PRO LIDI, PŘÍRODU
A MÍSTO KDE ŽIJES

BOJ S TRIFIDY

V pátek mají třídy 9.A a 9.B dvě hodiny ekologických praktik. Ve čtvrtek nám paní učitelka Janíčková řekla, že půjdeme druhý den v ekologii ven. Všichni jsme z té zprávy měli hroznou radost, protože jsme se do té doby trochu obávali, že si v praktikách prověří naše znalosti o chráněných krajinných oblastech České republiky, ale cesta do lesa tuhle obavu rozptýlila ☺.

Když pro nás paní učitelka přišla, obuli jsme se a ještě předtím jsme se rozdělili do skupin po třech. Každá skupina dostala šátek. Nikdo v tu chvíli ještě netušil, na co budeme šátky potřebovat a co budeme v lese vlastně dělat.

No a potom jsme vyrazili. Celou cestu jsme si povídali a zamýšleli se i nad tím, co si pro nás paní učitelka připravila. Když jsme došli do lesa, bylo nám vše vysvětleno. Měli jsme si představit, že naši zemi napadli Trifidi a že jen my jsme přežili.

Ve skupinkách po třech nám byly svázaný nohy a ten, který stál uprostřed trojice, si navíc ještě zavázal šátkem

oči. Tohle vše nám ztížilo pohyb a některým i znemožnilo vidět. Měli jsme za úkol za pouhých 20 minut najít v lese předměty, díky kterým bychom dokázali přežít.

Pak už přišlo na hru a začal nám ubíhat čas. První kroky se svázanýma nohama ve skupině byly fakt těžké ☺. Nakonec se každá trojice vydala jiným směrem. Začali jsme přemýšlet, co v lese vzít a na co bychom to použili při naší cestě za přežitím.

Ubíhal čas, už jsme se téměř blížili ke konci limitu. Po dvaceti minutách jsme se všichni sešli na určeném místě a začali jsme všem ostatním představovat předměty, které jsme k přežití

našli. Hodně skupin mělo klacíky na oheň nebo kameny na obranu. V lese jsme našli i houby - jedovaté i jedlé. Samozřejmě jen ty jedlé bychom sbírali. Kdybychom snědli například muchomůrku červenou, kterou jsme v lese také viděli, boj o přežití bychom prohráli dost rychle ☺.

Na závěr paní učitelka zhodnotila naši snahu a pak jsme se odebrali zpět ke škole. Po cestě jsme rozebírali svoje zážitky a pocity ze hry. Myslím, že všem se dvě hodiny ekologie strávené venku, kdy bylo pěkné počasí, líbily. A hru Trifidy bychom si určitě ještě rádi někdy zahráli.

Iveta Janíčková, 9.A

VYSAZENÍ PAMÁTNÉ LÍPY

V souvislosti s oslavami stého výročí vzniku naší republiky jsme se s Ekotýmem zúčastnili slavnostního vysazení památné lípy, symbolu české státnosti...

Jednalo se o lípu malolistou. Po příchodu na smluvené místo na nás čekal pan starosta Michal Šmarda, pan místostarosta Stanislav Marek a docent Ing. Ladislav Slonek, CSc. Za Novoměstský okrašlovací spolek nám přišel popřát hodně úspěchů také pan Jaromír Černý. Společně jsme lípu zasadili, každý přidal pár lopat hlíny a poté jsme ji zalili. Nakonec jsme si ještě vyslechli zajímavé povídání pana Slonka o historii, původu a významu lípy.

A tak se pyšníme dalším krásným a majestátním stromem, který můžeme vidat vedle Cihelského rybníka a pozorovat jeho růst.

Zuzana Havránková, 8.C

ZAHREJTE SI KOLÍČKOVANOU

Jednou jsme se na schůzce Ekotýmu jen tak bavili, jaké hry jsme kdy hráli, a přišli jsme k jedné hře, které se říká kolíčkovaná...

Smyslem této hry je někomu nenápadně přicvaknout kolíček na jakékoliv oblečení nebo část těla, aniž by si toho všiml. Ale aby to nebyla nuda, tak jsme hru trochu vylepšili ☺. Pokud člověk donese kolíček i na další schůzku Ekotýmu, tak se mu vymyslí úkol, který bude muset příští den nebo týden splnit.

Tak jsme se už dostali například k barvení vlasů nebo depilování rukou ☺. Určitě hru vyzkoušejte, ověříte si vlastní šikovnost a postřeh, ale hlavně zažijete spoustu legrace...

Václav Poul, 9.C

FÓRKY

- Ze ZOO utekl klokan, a tak zvedli ohrazení na tři metry. Druhý den klokan zdrhnul zase. Správce nechal plot zvýšit na šest metrů. Ani to nepomohlo. Když byla výška plotu 10 metrů, zeptal se velbloud ze sousedního výběhu klokana: „Jak vysoko myslíš, že s tím plotem půjdou?“ „To fakt nevím,“ povídá s úsměvem klokan, „spíš by mě zajímalo, kdy někoho napadne na noc zamknout bránu...“
- Přijde zebra s tučňákem k fotografii. Ten se na ně překvapeně podívá a zeptá se: „Budete to chtít barevně nebo černobíle?“
- Co udělá žirafa, když jí plivneš do obličeje? Podkopne ti žebřík...

Ekotým

OKÉNKO DO PŘÍRODY

Všichni už se nemůžeme dočkat, až na jaře kolem nás zase všechno rozkvetne a příroda dostane svou většinovou zelenou barvu, kterou jí dávají rostliny všude kolem nás. V průběhu velké části vegetačního období se rádi díváme do korun stromů se zelenými listy, ale všichni víme, že na jeho konci se zelená barva listů začne měnit. Proč to tak je?

Barva listů

Každý ví, že na podzim padá listí, a taky to, že ještě předtím změni barvu ze zelené na žlutou nebo červenou až hnědou. Popravdě řečeno - přirozená barva listů je opravdu oranžová nebo ta žlutá. Způsobují ji barviva (karotenoidy), která jsou v listech obsažena a jsou docela odolná.

Ovšem zelenou barvu, kterou listy po většinu vegetačního období mají, jim dává chlorofyl. Ten v době vegetace zachycuje sluneční energii a díky fotosyntéze vytváří látky důležité pro stavbu rostliny. Chlorofyl se ale s podzimním nedostatkem slunečního světla rozkládá. Tím uvolňuje svoje místo žlutým a červeným barvivům. Ta jsou trvanlivější, a proto přežijí v listech déle než chlorofyl. To je celá záhada změny barvy listů na závěr vegetačního období, tedy na podzim.

V listech se mimo chlorofyl a jiná barviva nachází také látky jako cukr a bílkoviny. A ty strom před zimou stahuje z listů (alespoň část z nich) do kmene, aby mu pomohly přežít zimu. Tyto látky také další rok použije při rašení nových lístků.

Abychom se ale vrátili k barvě listů - ta závisí i na tom, v jaké části koruny se list nachází. Třeba když je list na dobře osluněné části stromu, tak má sytější barvy než ten, který je ve stínu.

Strom fakt dbá i na vlastní recyklaci - opadané listy promění zase na živiny. Listy, které spadnou pod strom, se pomocí mnoha malých živočichů a bakterií promění na živiny, které si strom zase z hlíny posbírání. Ano - pohrabaný trávník bez spadaneho listí vypadá sice pěkně, ale stromům a kytkám okolo tímto úklidem nepomůžete a sobě jen přiděláte práci ☺...

Zdroj: <https://www.priroda.cz/>

Připravila Světlana Dittrichová, 9.C

DOMÁCÍ MAZLÍČCI VE ŠKOLE

Každoročním oblíbeným únorovým tématem v předmětu ekologicko přírodopisná praktika v 7. ročníku bývá chovatelství...

Žáci zjišťují informace o zásadách chovu různých živočichů, vyměňují si vlastní zkušenosti a mají možnost představit svého domácího mazlíčka svým spolužákům. Seznámí je s nároky chovu, podělí se o úspěchy z chova-

telských výstav a není nouze ani o zajímavé příběhy a různé historky, které majitelé se svými zvířecími kamarády zažili.

Dvě hodiny tak utečou jako voda a jediné, čeho litujeme, že není prostor na všechny

domácí mazlíčky, neboť značnou část tvoří velká plemena psů nebo třeba koně a s těmi bychom se do učebny opravdu nevešli ☺.

Mgr. Martina Janíčková

TŘETÍ ÚSPĚŠNÝ START NAŠEHO DRUŽSTVA V YPEF

YPEF (Young People in European Forests, Mladí lidé v evropských lesích) je znalostní soutěž zaměřená na žáky a studenty základních a středních škol...

Jejím cílem je zlepšit povědomí o významu lesů a zdůraznit význam lesnictví v současné době. Soutěž je mezinárodní, aktivně jsou do ní zapojeny lesnické instituce z dvanácti zemí Evropy. Naše škola se letos této soutěže zúčastnila již potřetí a zároveň potřetí jsme vyhráli místní kolo, které se konalo 20. února 2019 v Novém Městě na Moravě.

Soutěžní družstvo žáků 9. ročníku ve složení Martin Pulkrábek, František Tulis a Josef Tulis tak postupuje do kola regionálního, které se uskuteční v dubnu na Lesnické fakultě Mendlovy univerzity v Brně. Klukům gratulujeme a držíme palce do dalšího kola...

Mgr. Martina Janíčková

DEN BEZ ODPADKŮ

Při vyučování českého jazyka ve třídách 9.A a 9.B jsme při probírání slohového útvaru úvaha narazili v učebnici na zajímavý článek, který se zamýšlel na tím, jestli nás a celou naši planetu jednou zavalí odpady, které každý z nás každý den vytváří...

Společná úvaha a diskuse nad tímto tématem nás přivedla k nápadu, jestli by bylo možné prožít alespoň jediný den tak, abychom nevytvořili žádný odpad. V běžném životě totiž každý z nás zamíří k odpadkovému koši během dne několikrát a ani si to moc neuvědomuje. Prostě už něco nepotřebujeme, tak šup s tím do koše.

I když - to je vlastně ještě ta lepší varianta. Jsou i tací, co k odhození odpadu ani koš nehledají a fláknou ho kamkoliv, hlavně že se ho zbavili. Však on už to někdo po nich uklidí. A nemusíme chodit ani moc daleko - schválně se běžte po skončeném vyučování podívat do některých tříd - to uvidíte smetiště!

Ale zpátky k našemu pokusu. Nápad byl tedy na světě - každý z nás zkusí prožít jeden den (dohodli jsme se, že to bude pondělí) tak, aby nevytvořil pokud možno žádný odpad. Z pokusu jsme vyloučili bioodpad, protože s tím si příroda celkem umí poradit, a z pochopitelných důvodů i různé hygienické pomůcky ☺. Vše ostatní nesmělo buď vzniknout vůbec, nebo se musel takový odpad zaznamenat, abychom pak mohli ve slohu diskutovat a vést úvahu o tom, jestli šlo nebo nešlo udělat něco jinak, aby se ke koši nemuselo.

Výsledek naší pondělní bezodpadkové akce? Skvělý! Byli jedinci, kteří dokázali dnem prokličkovat tak, že nevytvořili odpad vůbec žádný. Klobouk dolů, to chtělo hodně přemýšlení a asi i dost velkou sebekázeň. Někteří na to šli lišácky - v pondělí sice nějaký odpad vyprodukovali, ale ke koši

zuje, a zapřemýšlet, jestli je skutečně nezbytné, aby musel tolik věcí vyhodit. V drtivé většině totiž vyhazujeme obaly od něčeho, co jsme už spotřebovali, ale třeba by se to dalo pořídit i bez toho obalu nebo s obalem nějak k přírodě šetrnějším. I já jsem si v pondělí ráno nedal k snídani svůj oblíbený jo-

s ním zamířili až v úterý, to už se mohlo ☺. Většina z nás ale zkusila prožít ten den tak, aby odpadků vyprodukovala co nejmíň. A věřte, že úplně jednoduché to nebylo. No a pak byli jedinci, kteří se na celý pokus vykašlali, ale těch bylo fakt minimum.

Možná si řeknete, že jeden den bez odpadků mezi stovkami a tisíci těch obyčejných, kdy se odpad vytváří, nic neznamená. Ale znamená. Minimálně to, že si je člověk schopen a ochoten uvědomit, co všechno vyha-

gurt, protože bych tím vyprodukoval kelímek ☺, který bych sice nakonec odložil i s jeho kamarádky do žlutého kontejneru, ale odpad by to byl.

Nejlepší odpad je totiž ten, který vůbec nevznikne. Až půjdete příště k odpadkovému koši, zkuste se zamyslet, jestli jste to, co se tam právě chystáte vhodit, opravdu nezbytně k životu potřebovali a jestli to nešlo udělat třeba nějak jinak...

Zdeněk Havlík

PŘÍRODA A JÁ...

Anna Součková, 7.C

Ve škole se učíme, že přírodu dělíme na živou a neživou. Také se učíme v matematice o vzájemné rovnováze. Myslím si, že pokud má v přírodě všechno dobře fungovat, je třeba rovnováhy...

Vztah k přírodě si představuji jako svoji pokladničku. Když z ní budu pouze brát a brát, zanedlouho zjistím, že je zcela prázdná, že už nemám z čeho brát. S přírodou by to bylo podle mého názoru podobné. Je nutné, abych udělala něco užitečného a vydělala si peníze vlastním úsilím. Domnívám se, že i ve dvanácti letech mohu přiložit ruku k dílu ve vztahu k potřebám přírody.

I když mě to mnohdy nebaví, odmalička mě maminka s tatínkem nutí, abych spolu s nimi obdělávala půdu a pracovala na zahradě, starala se o stromy v sadu a chovala zvířata. Chodíme společně do lesa vysazovat listnaté a jehličnaté stromy. S tatínkem se snažíme vypěstovat listnaté stromy na zahradě. Protože máme rodinný dům, využíváme dešťovou vodu. Stéká do velké podzemní nádrže. Tu potom využíváme k zalévání zahrady a není tím pádem nutné využívat podzemní vodu či vodu z vodovodního řádu. Snažíme se o třídění odpadu. Myslím si, že každý člověk by podle svých vlastních sil a možností měl přírodě vrátit to, co si z ní bere.

Za příklad mi byla má malá tříletá kamarádka. Ptáte se proč? Trávila svůj volný čas a víkendy se svojí rodinou tím, že chodili po okolí Nového Města na Moravě a sbírali semínka a plody listnatých stromů. Sesbírali několik tun, které pomohou zachránit lesy u nás na Vysočině. Kdyby každý z nás udělal pro přírodu alespoň nějakou maličkost, která je v jeho silách, určitě bychom jí tím pomohli a ona by nám to v budoucnu vrátila...

VYZVÍDALI

TENTOKRÁT PAN UČITEL

JSME

**TOMÁŠ
POHANKA**

- kromě učitelské profese se již přes deset let věnuje novinářské práci v oblasti tělovýchovy a sportu
- pracuje jako redaktor regionálních novin, kde výborně uplatní svůj mimořádný komunikační talent - mluvit a psát mu opravdu nedělá problém ☺
- sport je jeho velkou zálibou i ve volném čase, věnuje se mu v různých formách pravidelně v průběhu celého roku
- zahlédnout ho můžete s kartami v rukou na některém z místních turnajů v mariáši - tato hra je oblíbenou zábavou velké části jeho rodiny, pro radost si zahrájí a „trénují“ při mnoha rodinných setkáních
- výborně si rozumí s kuchyňským sporákem ☺ a v kuchyni se pohybuje naprosto suverénně - troufne si i na přípravu náročnějších jídel
- nerad uklízí, i když pořádek mu není cizí - občas se chopí alespoň vysavače ☺
- na lidech si cení toho, když nemění své názory, nelžou, dokážou pochopit druhé, ale také třeba přiznají vlastní chybu, pokud se jí dopustí
- vadí mu, když si lidé hrají na něco, čím ve skutečnosti nejsou
- není příliš zahraničně cestovatelský typ, dovolenou nejraději tráví kombinací lenošení a turistiky po naší vlasti
- nejoblíbenější:

film	Profesionál
kniha	Záhada hlavolamu
spisovatel	Jaroslav Foglar
skupina	Mňága a Žďorp
zpěvák	Karel Kryl
jídlo	bífeček, hranolky, tatarka
oblečení	sportovní styl
barva	modrá
přístroj	pánev a sporák
auto	Škoda

Víme o vás, že pracujete jednak jako učitel na naší základní škole a současně působíte jako redaktor v novinách. To není úplně obvyklé, a tak jsme zvědaví, o jaké noviny se jedná a jak jste se k této práci dostal?

Pracuji jako sportovní redaktor Žďárského deníku. Dostal jsem se k této práci shodou okolností, když jsem před léty začal s Deníkem spolupracovat jako externista. V roce 2011 mě tehdejší sportáček nabídl místo svého zástupce, od roku 2016 jsem pak na pozici „jedničky“.

Kdy vás poprvé napadlo, že byste se mohl věnovat novinářině?

Zpětně jsem si uvědomil, že jsem k tomu měl vlastně vždy hodně blízko, protože mluvené i psané slovo mi ve škole i v životě nikdy nedělalo velký problém. To, že jsem se k novinářině „propracoval“ až po studiu na vysoké škole, tak nějak samo vyplynulo ze stavu věcí.

Co tedy máte všechno v redakci Deníku na starosti?

V podstatě za mnou jde veškeré sportovní dění v okrese Žďár nad Sázavou, přičemž spolupracuji s dalšími kolegy z ostatních čtyř okresů v Kraji Vysočina.

Co všechno musíte udělat, jaký proces musí proběhnout, než se váš článek objeví v novinách? A kolik na něj máte třeba času?

Jelikož toho dění je tolik, že není možné jednotlivé sporty a zápasy osobně navštěvovat, je to z drtivé většiny práce na telefonu, převážně o víkend.

V první řadě je to tedy reportážní práce o utkáních na jednotlivých úrovních, ať již jde o fotbal, lední hokej, basketbal, florbal, volejbal... Dalším typem práce je sportovní publicistika, což mě baví asi nejvíce - to znamená rozhovory, zhodnocení či ohlédnutí za nějakou událostí. Čas, který zabere každý článek, je různý, důležité je mít dobrý přehled, potom jde vše mnohem snadněji.

Musel jste kromě učitelské profese vystudovat i něco dalšího, abyste mohl pracovat pro noviny?

Žádnou žurnalistiku jsem nestudoval, jsem vyloženě samouk. Učil jsem se a stále se ještě i občas učím na vlastních chybách ☺.

Když jste začal pracovat pro redakci novin, co se vám v počátečním období zdálo nejobtížnější?

Rozhodně nejnáročnější bylo naučit se pracovat s redakčním webem - v mém případě během pouhých dvou dnů.

Co je snadnější - učit ve škole, nebo pracovat pro noviny? Dají se ty činnosti vůbec srovnávat?

Srovnávat se vůbec nedají, každá je úplně o něčem jiném. Možná jediná podobnost je v tom, že obě jsou to práce, v nichž je klíčová komunikace.

Přemýšlel jste někdy o tom, že byste se nevěnoval dvěma oborům částečně, ale jednomu a na plný úvazek?

To by záleželo na aktuální situaci, nad tím jsem zatím takto

nepřemýšlel, proto upřímně říkám, že nevím. Na druhé straně obě profese souběžně vykonávám již více než deset let a ještě se mi nestalo, že bych s jejich skloubením měl problém.

Je něco, co neumíte, ale kdybyste to uměl, hodně by vám to ve vaší práci pomohlo?

V práci novináře možná fotografování. Nedá se říci, že bych neuměl, ale přece jenom nejsem úplný odborník.

Na naší škole působíte už několik roků - znal jste ji i z předchozích let? Byl jste někdy třeba jejím žákem?

Školu jsem samozřejmě znal, protože jsem v Novém Městě na základní i střední škole studoval, ale jejím žákem jsem nikdy nebyl.

Co děláte jako učitel vyložené nerad?

Nerad píši poznámky, napomínám žáky a řeším jejich kázeňské prohřešky. Občas mám ale

bohužel pocit, že to MUSÍM dělat až přesprásk často.

A naopak - co se vám na této práci líbí?

Učitelství jsem si vybral proto, jelikož jsem rád v kontaktu s lidmi, díky stále novým žákům a třídám je ta práce navíc pokaždé trošku jiná.

V rozhovorech se často ptáme na sny. Jaké byly vaše dětské sny o vašem budoucím životě?

Dětské sny jsem měl asi jako každý - vysněnou kariéru traktoristy či popeláře ☺ brzy vystřídal profesionální sport a na konec jsem skončil ve škole.

Jaký jste měl v dětství vztah ke škole? Byl jste vzornouš, nebo si s vámi učitelé užili svoje ☺?

Do školy jsem se těšil, protože se v ní - na rozdíl od školky - nemuselo po obědě spát ☺. Vzorný žák jsem rozhodně nebyl, nějaké ty kázeňské prohřešky tam byly. Za některé se ještě i po těch letech dnes kolikrát upřímně zastydím ☺.

Nutili vás někdy rodiče k něčemu, co jste tehdy nechťeli?

Myslím si, že ani ne. Přece jenom jsem chodil na základní a střední školu v letech, kdy zde probíhaly poměrně značné společenské změny, a tehdy se rozhodnout, co bude do budoucna z hlediska vzdělání důležité, nebylo jednoduché. Rodiče mě rozhodně do ničeho příliš nenutili.

Doba se rychle mění. V čem si myslíte, že jsou dnešní žáci jiní než ti, kteří seděli v lavicích ve vašich školních létech?

Myslím si, že dnešní generace není o nic moc horší, ale ani lepší než jsme byli my. Určitě ale jsou dnešní děti mnohem sebevědomější, což by samo o sobě nebylo špatně. Bohužel sebevědomí spousty z nich není podpořeno odpovídající kvalitou - ať již ve vzdělání, sportu či jakékoliv zručnosti. A právě u těch, kteří jsou na tom skoro nejhůř, pak paradoxně ono sebevědomí často velice rychle přechází v aroganci a drzost. Ani my jsme nebyli žádní svatouškové, ale všechno mělo jasnou mez, za kterou by si tehdy nikdo nedovolil jít. A právě tu dnes spousta dětí vůbec není schopná rozpoznat, což je špatně.

Co podle vás nejvíce ovlivňuje děti v dnešní době? A je to dobře nebo špatně?

Internet, sociální sítě a výchova rodičů. Dobře či špatně se automaticky nedá říci, pokaždé záleží na míře, nastavených mantinelech a poměrech v rodině.

Co děláte ve volném čase, jak relaxujete a nabíráte síly?

Ve volném čase se nejčastěji věnuji mým ratolestem. Celoživotním koníčkem je pak fotbal, ale vlastně sport obecně. S kamarády si po celý rok alespoň jednou týdně najdeme čas na fotbalové báčko, přes zimu někdy i na florbal.

Dokážete nic nedělat a jen tak si zalenošit?

Určitě bych to dokázal, ale bohužel to se mi povede jen ve výjimečných případech.

Umíte vařit? Co byste dokázal v kuchyni zvládnout?

Nechci se chlubit ☺, ale myslím si, že na chlapa umím vařit docela slušně. Uvařit oběd pro mě není nic složitého, troufnu si i na omáčky, ale já osobně si nejvíce pochutnám na pořádném bifteku či steaku.

A co třeba pračka, žehlička nebo vysavač? Říkají vám něco ty názvy ☺?

Neperu, nežehlím, ale občas vysávám. Jelikož často vařím a mám rád pořádek, tak také pravidelně umývám a utírám nádobí.

Chodíte rád nakupovat?

Nákupy v naší rodině převážně obstarávám já, takže odpověď zní ano. Díky tomu mám i docela dobrý přehled o cenách nejen potravin, ale i dalšího zboží.

Kde jste byl v životě nejdál?

Dvakrát jsem byl u moře v Chorvatsku, takže asi tam.

Jinak ale nejsem příliš cestovatelský typ, raději vyhledávám dovolenou v Česku. Je u nás ještě tolik destinací, kam bych se chtěl podívat - namátkou na Ještěd, navštívit Valašsko, vrátit se do Karlových Varů, do Mikulova a tak bych mohl pokračovat...

Chtěl byste se podívat i do nějaké cizí země?

Lákala by mě severní Evropa na letní dovolenou, řekněme Norsko a Švédsko. Krásná a čistá příroda, žádné extrémní horko, navíc přece jenom odlišná kultura od té naší, tam by se mi asi docela líbilo.

Prožil jste někdy nějaký adrenalinový zážitek?

Nejsem vyloženě příznivcem adrenalinových zážitků, takže

si nevybavuji nic, co by se pod to dalo zařadit. Přece jenom jsem k tomu nikdy neměl příliš odvahy a vlastně mě to ani nelákalo.

Kdybychom vám chtěli něčím udělat radost, co by to bylo?

Kdybyste mě mohli vrátit do mých řekněme deseti let a dali mi možnost neopakovat tu spoustu chyb, které člověk v životě dosud udělal ☺.

Které roční období je vaším největším favoritem? A důvod?

To, které nám klepe na dveře – jaro. Nemám rád zimu, to je pro mě takové temné období, brzy odpoledne je tma, to samé dlouho ráno. Stejně tak nejsem milovníkem horkého počasí, byť ho беру určitě raději než zimu, navíc jsou v tu dobu

prázdniny ☺. Jaro je pro mě jakýmsi návratem příjemného počasí, všechno kvete a bzučí, mám tu vůni dubna a května moc rád. Navíc je pro mě spojená i s návratem dlouhých

Samozřejmě se mi to, asi jako každému, ne úplně daří.

Čeká vás v dohledné době něco příjemného, na co se těšíte?

večerů, grilování masa a posezení s rodinou či přáteli.

Kdyby existovalo cestování časem - do jakého období byste se rád podíval?

Bylo by jich víc, vezmu to chronologicky. Určitě Řím za Caesara, české království za Přemysla Otakara II., rudolfínská Praha, přelom 19. a 20. století na nějakém moravském městečku, období první republiky.

Splnil jste si v životě nějaký sen? Třeba sen klukovský nebo nějaký už z dospělého věku?

Přiznám se, že jsem na to snění nikdy až tolik nebyl, snažil jsem se a i snažím žít především současností tak, abych si pak co nejméně musel říkat, že jsem měl něco udělat jinak.

Já se vlastně pořád na něco těším ☺. V okamžiku, kdy píši tyto řádky, na blížící se jarní prázdniny, turnaj v mariáši, poté přijdou na řadu Velikonoce... Život se skládá ze spousty malých či větších radostí, ale samozřejmě také starostí i nezdarů.

Co vás v poslední době rozesmálo nebo dobře pobavilo?

Veselých okamžiků je spousta, ale na něco zvlášť humorného z poslední doby si opravdu nevzpomenu.

Co vás dokáže spolehlivě rozčílit?

Nefungující vynálezy moderní techniky. Bohužel selhávají právě v těch okamžicích, kdy to člověk potřebuje ze všeho nejméně ☺.

Existuje něco, co byste rád změnil, ale nemůžete?

Asi ano, ale tímto způsobem raději nepřemýšlím. Člověk se má snažit pracovat na tom, co změnit lze, a neutápět se ve zbytečných myšlenkách na něco, co změnit nemůže.

Máte nějaký osvědčený lék na špatnou nebo smutnou náladu?

Naštěstí jsem do vínku dostal životní optimismus, takže byt' kolem sebe vidím spoustu věcí, které mě nenechávají klidným, dobrou náladu mi to moc nebere.

Kdybyste vyhrál třeba dvacet miliónů, co byste s nimi udělal? Jak by se tou výhrou změnil váš život?

Začnu odzadu. Život by se mi celkem pochopitelně určitě změnil. Na druhou stranu jsem si jist, že by mě nepostihl záchvat bezuzdného utrácení, ale vím, že jsou plány, které bych si podobnou výhrou mohl splnit. Něco málo bych dal určitě na charitu, se zbytkem bych se snažil pracovat tak, aby případně přinášel další zisky ☺.

Na závěr vám stejně jako vašim předchůdcům půjčíme na chvíli kouzelnou hůlku. Jakou změnu máme očekávat, až nám ji zase vrátíte?

Měl bych s ní možnost cokoliv na světě změnit? Pak by to byl, ale to si asi přeje každý z nás, svět bez válek a ničení přírody, ale především dobrých a stálých mezilidských vztahů.

*Rozhovor připravil
Zdeněk Havlík*

Mgr. Pavlína Poláčková

Brzy po začátku školního roku vyrazily obě čtvrté třídy na svoji první letošní exkurzi. Cílem jejich cesty bylo naše hlavní město – Praha, kde si žáci prakticky ověřovali své čerstvě nabyté znalosti z hodin vlastivědy...

První zastávkou byl Pražský hrad – nezklamal množstvím turistů, kterých zde bylo, jako ostatně vřdycky, poženaně... Úchvatná katedrála svatého Víta, jednotlivá nádvoří, Zlatá ulička, Daliborka, ale především běžně nepřístupné reprezentační prostory – salonky a sály v západním, středním a jižním křídle Nového paláce.

Začali jsme Sloupovou síní a dále přes Rothmayerův sál, Španělský sál, Rudolfův sál a dalších jednadvacet místností, v nichž prezident republiky vykonává řadu svých ústavních pravomocí, jako je například jmenování vlády, audience velvyslanců či přijetí cizích hlav států. Nechybělo zde ani současné slavnostní stolování na Pražském hradě. K vidění byl oficiálním porcelánový servis s původním křišťálem i stříbrnými přibory a nádherná květinová výzdoba.

Po prohlídce největšího hradního areálu na území naší republiky následoval další program -procházka částí takzvané Královské cesty, což je název historické trasy vedoucí centrem našeho hlavního města, po které v minulosti projížděli nastávající čeští králové ke korunovaci.

Kudy tedy jejich i naše kroky vedly? „Nerudovkou“ na Karlův most, pod nímž líně plyne Vltava, dále pak na Staroměstské náměstí ke krásně opravenému orloji, který si právě při naší návštěvě se všemi čekajícími krutě „zaspásoval“, neboť

z nejstarších evropských univerzit, nejstarší severně od Itálie a východně od Paříže. Pak už zbývalo „jenom“ Václavské náměstí, kam neodmyslitelně patří téměř 7,5 metru vysoké sousoší, jemuž dominuje více jak pětistunová socha

apoštolové se přesně v 15:00 hodin rozhodli, že zůstanou skryti očím davu vzhlízejících návštěvníků... Co naplat, tak třeba někdy příště budou „naloženi“ lépe ☺.

Následoval přesun a společné foto před bránou naší nejvýznamnější české vysoké školy - Karlovy univerzity - jedné

svatého Václava a za ní čerstvě opravená budova Národního muzea.

Na první pohled se může zdát exkurze docela náročná, ale naši čtvrtáci, kteří během ní ušli téměř devět kilometrů, ji za doprovodu hřejivých pa-prsků babího léta zvládli naprosto bravurně...

Mgr. Petr Smékal

PUCLÍK

RECENZE
AUDIOKNIHY

ČTE UŠIMA

Ve spolupráci s internetovým nakladatelstvím Audioteka.cz pokračujeme v hodnocení audioknih z jejich nabídky. V dnešní části vám nabízíme recenzi dalších tří titulů...

STEPHEN KING TEMNÁ VĚŽ 6 - ZPĚV SUSANNAH

Dějově nabitý předposlední díl Temné věže má spád a napětí. Jediné, co mi na něm vadí, je postava autora, která v knize vystupuje. Je to takové lehce schizofrenní i na Kinga - a to je už co říct. Obzvláště v této sérii Temná věž.

Postavy dostaly rázem takový „vymyšlenější“ ráz. Prostě se pro mě staly neskutečné, závislé na myšlenkách nějakého pisálka. Tím se Kingova schopnost vnutit mi při čtení pocit, že se to prostě děje a že je všechno „reálné“, vytratila.

Na straně druhé tu poznávám další Kingovy knížky, jako je Srdce v Atlantidě, Černý dům, Dračí oči nebo Talisman, a tím knížka dostává jiný rozměr. Série se blíží ke svému velkému konci a už se moc těším na

poslední díl Temné věže, kdy Rolland a jeho přátelé završí svoji Cestu. Společenstvo se nám rozdělí na dvě části, které mají své úkoly pro zachování Růže a Temné věže.

Třetím dílem rozděleného katektu je opět rozdvojená (roztrojená) Susannah, která má jen jediný cíl – porodit v klidu svého chlapička. Velký prostor zde dostává i otec Callahan

a dozvídáme se o jeho životě před tím, než přišel do Cally. Z westernově laděného dílu Vlci z Cally je tu opět cesta k Věži a boj o Růži, děj se „hnul“ k velkému finále.

Jako všechny předešlé díly je kniha skvěle načtena velice příjemným hlasem pana Libora Terše a rozhodně stojí za poslech i za přečtení. Klasicky otevřený konec (jak jinak) čtenáře či posluchače navnadí na poslední sedmý díl.

Celou sérii jsem četl několikrát a považuji ji za vrchol Kingovy tvorby. Bohužel - jeho poslední knížky i povídky mají spíš klesající tendenci. A to nemluvím o filmech To a Pistolník, které snad raději ani neměly vzniknout...

SIMON SCARROW OREL 4 - OREL MEZI VLKY

Rok 44 našeho letopočtu a probíhající invaze do Británie. To je děj a místo 4. dílu série o legionáři Catonovi a jeho příteli centurionovi Macrovi.

Cato byl povýšen rovněž na centuriona a oba přátelé se snaží zabránit tomu, aby se k moci v britském kmeni Atre-

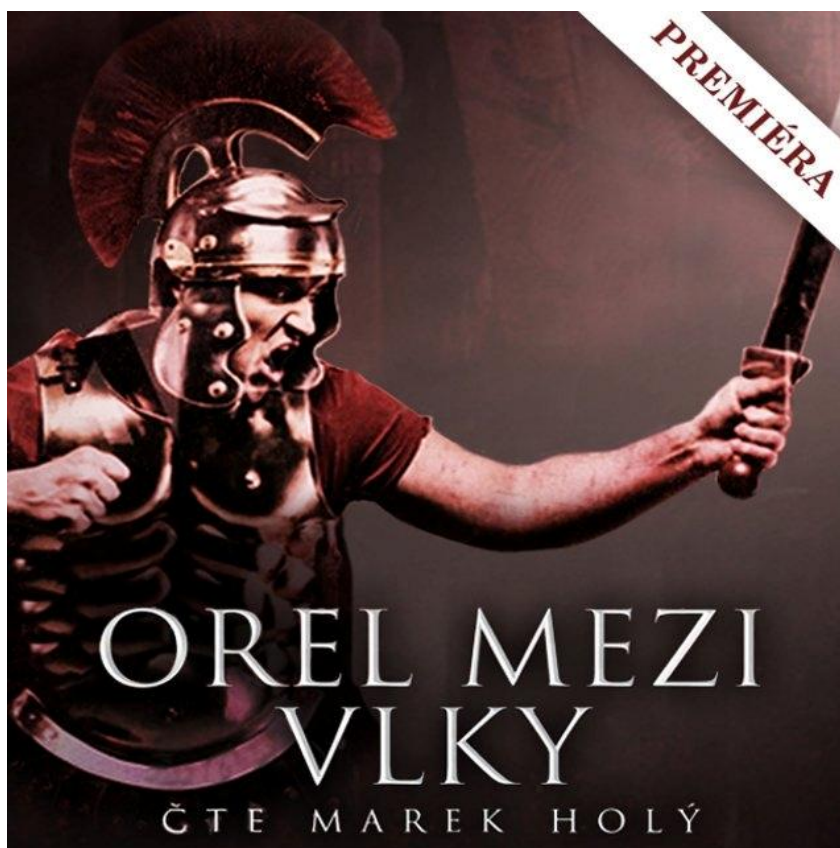
batů dostaly protiřímské síly. Také „poněkud“ vážně zásobování legií, které mají za úkol udržovat pořádek v dobyté části Británie. Situace je vážná a vše závisí na tom, jestli se podaří vycvičit armádu a udržet obrovské vojsko vzbouřených Britů dostatečně dlouho v patřičných mezích.

Knihy má spád a barvitě popisuje život v legii a v pomocných kohortách. Aby se čtenář dozvěděl co nejvíce z historie, objevují se zde i drsné tresty za zradu a zbabělost, které v legiích nebývaly tak časté, ale zde do děje celkem zapadají. Člověk na jedné straně samozřejmě fandí hlavnímu hrdinovi

Catovi, ale na straně druhé se to pere s hrdinným odporem Keltů, jejichž houževnatost musí člověk obdivovat.

Ale je to celkem logické. Když člověk sleduje knihu s centuri-
onem Catem, hrdinou z Říma, fandí jemu. Kdyby tu samou knihu psal někdo z pohledu Piktů, kteří Římanům zabránili obsadit celou Británii svojí nesmiřitelnou partyzánskou válkou, bude fandit jim.

Kniha je opět báječně namlu-
vena, a protože děj není ovliv-
něn „hollywoodskými“ ne-
smysly, kterými se jen hemží
filmy s touto tematikou, při-
jdou si na své i milovníci his-
torie, kteří v ději mnoho ne-
srovnalostí se skutečností ne-
najdou. Jen tak dál - a prosíme
o další díly ☺.

audioteka.cz

SIMON SCARROW OREL 5 - ORLOVA KOŘIST

5. díl historické série zastihuje naše hlavní hrdiny Cata a Macra ještě v Británii, kde se situace nevyvíjí tak zcela úplně podle představ císaře Claudia. Odbojný Caratacus stále znepříjemňuje život všem římským posádkám a legiím - a co je horší - i prořímským Britům. Těm může dojít trpělivost a křehké spojenectví s Římem by se mohlo rozpadnout.

Bitva římských legií s povstalci nedopadla nijak oslnivě a hledá se obětní beránek. Intriky na císařském dvoře a ve

vedení armády jsou typicky římské, a jak už to tak v historii bývá, není důležité to, co kdo ve skutečnosti umí, ale to, jaké má přátele.

Krvavá válka v Británii se musí co nejrychleji ukončit a rozhodnout ve prospěch Říma. Docházejí peníze na válku a z politického hlediska armáda nesmí utrpět porážku. To by pro císaře Claudia nevypadalo dobře. Řím potřebuje velké vítězství a velké vojevůdce. Jenže Britové se začínají spojovat a není vůbec jisté, kdo bude v této válce vítěz...

Další kniha série drží laťku vysoko, tak jak ji nastavil již první díl. Doufáme, že se dočkáme i dalších pokračování...

V průběhu dvou dnů na přelomu října a listopadu 2018 se žáci naší školy v rámci projektu „Setkání s osobnostmi první republiky“ vrátili v čase o sto let zpátky, aby si tímto originálním způsobem připomněli atmosféru, ve které naše republika vznikala...

„Druhostupňáci“ se jak na chodbách školy, tak ve vyučovacím procesu setkávali se svými pedagogy, kteří se nejenže převlékli do dobového oblečení, ale navíc se ještě „převtělili“ do více či méně známých osobností první republiky.

Žáci tak potkali například automobilovou závodnici paní Elišku Junkovou, světoznámou českou operní pěvkyni Emu Destinovou, manžele Baťovy - tvůrce světového obuvnického komplexu, pana profesora Heyrovského - nositele Nobelovy ceny za chemii, malířku Toyen, fotbalovou legendu Josefa Bicana, zuřivého reportéra Egona Ervína Kische i ce-

lou řadu dalších. Osobností bylo více než dvacet...

„Prvostupňáci“ v doprovodu osoby nejpovolnější - tedy

samotného prezidenta Masaryka - postupně navštívili čtyři různá stanoviště, kde se seznámili s celou prezidentovou rodinou. Zjistili, co rád jedl (nechybělo ani výborné občerstvení v podobě lívanečků a prezidentova vánočního cukroví), jak se bavil (zde se dokonce učili tancovat stylový tanec Bugatti step), a nakonec zavítali do dobové školní třídy, kde na ně pro změnu čekal tehdejší ředitel obecné školy, která byla předchůdkyní dnešní školy na Vratislavově náměstí.

Program byl sice rozdílný, ale všechny děti spojovalo to, že přišly na vyučování v oblečení ve stylu 1. republiky. Jejich

kreace byly mnohdy naprosto famózní, za což patří velký dík rodičům, kteří takto akci podpořili.

Dokonalou kulisu prvorepublikových časů dokreslovala nádherná výstava v kreslárně školy, kterou provázela paní učitelka Jaroslava Hnízdilová. Nikdo si nenechal ujít historický automobil Tatra, který stál celý den před školou, a nechyběla ani dobová strava ve školní jídelně, která v průběhu tří dnů servírovala prvorepublikové menu.

Pan školník se zvonem v ruce ohlašoval jednotlivé vyučovací hodiny a dobová úklidová četa se vzorně starala o pořádek.

Program nezapomněl ani na rodiče. V odpoledních hodinách měli možnost navštívit módní přehlídku, kterou pro ně secvičil žákovský parlament.

Nemohla při ní chybět ani samotná paní Hana Podolská, česká módní návrhářka a podnikatelka, jedna z nejvýznamnějších tvůrkyň předválečné československé módy a majitelka nejvyhlášenějšího tuzemského módního salonu období třicátých a čtyřicátých let 20.

století. Obrovský dík patří členům spolku rodičů a všem ostatním, kteří při samotné realizaci pomáhali, protože bez

jejich pomoci by se takto rozsáhlá a náročná akce uskutečnit nemohla.

PODZIMNÍ

Mgr. Pavlína Poláčková

ZÁJEZDY DĚTÍ A RODIČŮ
ZA POZNÁNÍM

TOULÁNÍ

Ani v letošním školním roce cestovatelsky nezahálíme. Společně se žáky i jejich rodiči poznáváme, kocháme se, obohacujeme se o zážitky a rozšiřujeme si obzory...

PRVOREPUBLIKOVÉ VILY A HISTORIE DOPRAVY

První zájezd se uskutečnil hned na konci září - podívali jsme se do Prahy, kde jsme navštívili překrásné prvorepublikové vily Müllerovu, Rothmayerovu a Bílkovu. Každá z nich byla jiná, každá svým způsobem krásná, měla svůj styl, rukopis a osobitost. Všichni si tak mohli udělat představu o tom, jak se stavělo, jaké materiály se využívaly, kdo ve vilách bydlel, kolik do nich mohl při jejich realizaci investovat a jak sloužily svému účelu.

Aby toho nebylo málo, stihli jsme ještě jedinečnou sbírku památek z historie městské hromadné dopravy v hlavním městě ČR. V tramvajové vo-

zovně v Praze - Střešovicích jsme si prohlédli stálou expozici Muzea městské hromadné dopravy, kde jsou představeny více než čtyři desítky historic-

kých vozidel a mnoho dalších exponátů - modelů, fotografií, historických dokumentů včetně jízdenek a plánek.

SNĚHOVÁ KRÁLOVNA V DIVADLE HYBERNIA

V pořadí druhý zájezd byl opět pražský. V polovině listopadu jsme vyrazili do divadla Hybernia, které uvádělo velkovýpravý muzikál s pohádkovým příběhem Sněhová královna, který byl volně inspirovaný stejnojmennou pohádkou Hanse Christiana Andersena. Krásné byly nejen kostýmy, ale i hudba, takže si představení všichni náležitě vychutnali.

Ve volném časem před samotným představením si pak moh-

li zájemci prohlédnout jednu z nejkrásnějších pražských secesních staveb, kudy mimo jiné kráčely i české dějiny – Obecní dům u Prašné brány naproti již výše zmíněnému divadlu Hybernia.

Interiér domu za zhlédnutí určitě stojí. Zahrnuje řadu sálů, z nichž největší je Smetanova síň sloužící jako koncertní sál pro více než tisíc posluchačů. Z plejádý těch dalších stojí určitě za zmínku Grégrův,

Sladkovského či Primátorský salónek. Téměř hodinový vý-

klad byl sice pro všechny účastníky náročný na pozor-

nost, ale jinak naprosto famózní...

ADVENT V KOSTELE I NA ZÁMKU - A S RUKAVIČKAMI

Třetí zájezd byl adventní a uskutečnil se na začátku prosince. Začínal - jak jinak - také v Praze. První zastávkou byl nádherný a architektonicky velice zajímavě řešený kostel Nejsvětějšího Srdce Páně na pražských Vinohradech. Jeho autorem byl dvorní architekt T. G. Masaryka Jožo Plečnik.

Kostel je sálovou stavbou obdélníkového půdorysu o rozměrech 38 a 26 metrů s 13 metrů vysokým kazetovým stropem. Má 42 metrů vysokou věž jihoevropského typu, která je zakončena třímetrovou měděnou bání se čtyřmi metry vysokým křížem. Veliké kulaté okno ve věži původně propouštělo ranní světlo do chrámu, dnes jsou v něm hodiny o průměru 7,6 m. Fasáda je velmi dekorativní, do tří čtvrtin výšky je z polévaných cihel, evokuje tak královský hermelín.

Ve věži bylo posvěceno šest zvonů, které byly za války okupanty svěšeny, aby byly přelity na zbraně. Zbyl jen nejmenší. V roce 1992 se do věže vrátily dva zvony z původních šesti, díla známé zvonařské rodiny Manoušků.

Naše cesta pak pokračovala do Dobříše, městečka vzdáleného jižním směrem asi 40 km od Prahy. Co nás tam přivedlo? Rokokový zámek a rukavice.

Neobvyklé spojení, že. Tak si v tom uděláme jasno ☺.

Začneme na zámku, který má zajímavou historii – v 18. století, v době svého vzniku byl spojen s rodinou Mannsfeldů, ta však vymřela po meči a Dobříš vyženil příslušník opočenského rodu Colloredo.

Od té doby až do roku 1942 byl zámek spojen právě s tímto rodem - Colloredo-Mannsfeld.

V roce 1945 byl konfiskován státem a stal se majetkem Sva-
zu československých spisovatelů, kterým sloužil jako pracoviště i místo pro odpočinek. Po převratu v roce 1989 byl zámek navrácen rodu Colloredo-Mannsfeld i s přilehlými lesy. Ti o něj nejen vzorně pečují, ale několikrát do roka jej také navštěvují, tedy bydlí zde ve svých soukromých apartmánech. Ty jsme sice nenavštívili, ale pokochali jsme se vánočně zaměřenou prohlídkovou trasou a malinkatým vánočním jarmarkem na

jeho nádvoří, konaným pod záštitou „paní domu“ – Livie Colloredo-Mannsfeld.

Třešinkou na dortu pak bylo ještě mladounké „rukavičkářské muzeum“. Otevřené bylo teprve před třemi lety, v roce 2015. Mapuje výrobu rukavic – tradičního řemesla dobříš-

ského regionu. První rukavičkářská živnost tu vznikla už v roce 1865 a fungovala až do 90. let minulého století, kdy ji nepovedená privatizace odsoudila k zániku...

Součástí expozice je rukavičkářská dílna s veškerým potřebným vybavením. Nechyběl ani krátký film, který dokonale ozřejmil celý postup výroby rukavic. V současnosti se z bývalého velkého areálu rukavičkářských závodů pomalu, ale jistě stává torzo a jediným českým výrobcem, který pokračuje v tradici výroby kožených rukavic, je soukromá firma NAPA, která v Dobříši zůstala.

V jarních měsících roku 2019 se zase vydáme po vlastech českých, abychom poznali další zajímavosti naší republiky. Jste tedy srdečně zváni ☺...

BUĎ SAFE ONLINE S JIRKOU KRÁLEM

Lenka Klementová, Simona Kosourová, 8.C

Pan učitel Sláma naší třídy v loňském školním roce navrhl, že bychom se mohli zapojit do projektu Buď safe online. Připravila ho společnost Avast ve spolupráci se slavným - dnes již bývalým - youtuberem Jirkou Králem...

Sestavený tým s Jirkou v čele jezdil po vybraných školách a mluvil se žáky o bezpečném chování na internetu. Do projektu se pochopitelně zapojila spousta škol, protože kdo by se nechtěl naživo potkat s Jirkou Králem, že?

A jak se stalo, že tým Avastu s Jirkou přijel právě k nám? Když jsme se do projektu zapojili, mohli jsme buď čekat, až bude náš kraj na řadě, a napsat Jirkovi nebo do Avastu, proč by měli přijet právě k nám, anebo jsme mohli jít do takzvané „divoké karty“. To s sebou neslo možnost nečekat, až přijde na řadu Kraj Vysočina, ale s Jirkou Králem se setkat mnohem dřív. V tom případě bylo ale nutné natočit originální video, které se tak mělo stát vlastně lákadlem a důvodem, proč by měl Jirka s týmem přijet právě k nám.

Naše třída - tehdy jsme byli ještě 7.C - natočila video, které zabralo (je na Youtube, jmenuje se Hackerský prank, kdybyste se chtěli kouknout ☺), a návštěva Jirky Krále byla jasná. Pak už nezbývalo než čekat. Dočkali jsme se hned v úvodu letošního školního roku, to už jsme byli osmáci. Jirka dorazil

i s týmem od Avastu a se štábem České televize, který dělal o celé akci reportáž.

V ten osudný den jsme připravili kreslírnu a spolu s několika dalšími třídami jsme si mohli užít setkání s Jirkou naživo. Akce byla skvělá! Jirka se ukázal jako šikovný řečník a Julka (za bezpečnostní firmu

AVAST) jako skutečná odbornice. Dozvěděli jsme se, jak se chovat na sociálních sítích, jak je to s viry a heckery, jak si vybrat online hru a jak v ní komunikovat. Víme, jak se bránit před zneužitím fotek, jak si zvolit bezpečné heslo, jak si zachovat bezpečí na internetu.

Poté jsme se mohli ptát na různé otázky a také se s Jirkou vyfotit. Každý dostal autogram a menší dárek na památku.

Když všichni odešli, měla naše třída možnost si Jirkou ještě popovídat. Zajímal nás jeho názor na naše video. A tak padaly otázky, rozdávaly se podpisy a nakonec jsme se šli ještě společně vyfotit před školou a do parku ke kašně.

Jirka i všichni z Avastu byli velice příjemní. Jsme rádi, že jsme se s nimi mohli vidět a doufáme, že to nebylo naposledy. Myslíme si, že je velmi

dobré, že tento projekt začal. Určitě jsme se dozvěděli hodně věcí, o kterých jsme neměli ani ponětí, a teď už dovedeme líp předvídat, jaká nebezpečí na nás mohou v internetovém prostoru čekat.

Nejen děti, ale i dospělí by si před tím, než na internetu něco udělají, měli uvědomit následky, které takové jednání může mít. Vždycky je lepší přemýšlet dopředu...

BOWLENÍ 8.B

Tereza Miková, 8.B

V naší třídě jsme se domluvili, že společně vyrazíme na bowling. S tímto nápadem přišla naše paní učitelka Janíčková a my s radostí souhlasili. Po cestě jsme všichni klábosili a probírali, co je kde a u koho nového...

Když jsme došli do herny, rozdělili jsme se do čtyř týmů a pustili se do hry. Občas jsme stihli i odběhnout koupit si něco k baru. Všichni jsme se

moc bavili. Ukázalo se, že bowling jde více klukům než holkám, ale výkony to byly statečné. Jen je docela škoda, že se neudělují i body za umě-

lecký dojem, neboť neustále někdo z nás ležel na zemi jak dlouhej, tak širokej ☺. Tato třídní akce se nám všem moc líbila...

ZÁBAVNÁ FYZIKA

Veronika Hlaváčová, 7.C
Eliška Skuhrovcová, 7.C

STOKRÁT JINAK

V letošním školním roce měly některé třídy možnost navštívit pořad Věda je zábava, který byl - jak už jeho název napovídá - zábavný a poučný současně. Byl zaměřen hlavně na fyziku a vůbec nám nevadilo, že vlastně celý probíhal ve slovenském jazyce...

Akce se uskutečnila v naší kreslárně a sešlo se nás tam opravdu hodně. Na velkém stole bylo připraveno mnoho různých věcí a rekvizit. Za stolem stála paní, která k nám přijela až ze Slovenska - z města Levice. Pomáhal jí jeden pán, který s ní také přijel.

Uvítali nás a postupně nám ukázali zajímavé pokusy, které nás opravdu nadchly. Do některých z nich jsme se mohli zapojit i my sami - třeba do toho, který ukazoval, jak vyrobit z obyčejného brčka píšťalku ☺. Tento pokus jsme si vyzkoušeli všichni. Dostali jsme brčka, nastříhli konec a dál postupovali podle pokynů. Po představení se pak zvuk píšťalek rozléhal po celé třídě a po nějaké době nepřetržitěho

pískání už se nám to zas tak moc zábavné nezdálo ☺.

Následující pokus byl s plechovkou - prázdná plechovka stát na okraji nebude, ale naplněná vodou se na něm udrží. U dalšího pokusu byl zase použit

míč jako kyvadlo. Asi nejvíce se nám líbil pokus s jarem, vodou a funkčním zapalovačem. Jedna ruka se nejdříve namočila do vody, aby se člověk, který pokus prováděl, nespálil, potom se tou samou rukou nabralo trochu bublin z jaru a ty bubliny se zapálily zapalovačem. Udělalo to takový plamen, že bylo teplo i lidem, kteří seděli asi deset metrů daleko ☺. Jakmile zmizely bubliny, oheň zhasnul. Celé to samozřejmě fungovalo díky plynu, který byl pro výrobu bublinek použit. Nikdy takový pokus nezkoušejte doma!!!

Poslední pokus byl s vysavačem. Jedna žákyně ze 6.A byla „máma“ a žák ze 7.A byl „syn“ ☺. Ten na stůl natrhal papírky a schválně udělal nepořádek.

Máma mu dala pouze trubici od vysavače a řekla, ať to uklidí. Syn musel nahoře trubici držet a točit s ní - vydávala

zvuk, jako kdyby jel vlak, ale z druhé strany se papírky chytaly do trubice, a tak se nepořádek uklidil.

Byla to moc zajímavá a poučná akce, která hezky doplnila učivo fyziky a ukázala, že věda může být fakt zábava...

Nina Zichová, 7.C

NA VÝSTAVĚ STRAKATÝCH ŠAMPIÓNEK

Stalo se už tradicí, že žáci naší školy každoročně navštěvují Národní výstavu českého strakatého skotu v Radešínské Svatce. Nebylo tomu jinak ani v letošním školním roce...

Výstavy se zúčastnili chovatelé skotu z celé České republiky. Nejlepší exempláře vybrali zahraniční posuzovatelé. Zvítězily krávy z Obchodního družstva Kámen, které jsou chovány na farmě ve Věžné.

Na výstavu jsem byla zvědavá, protože jsem o ní mnohokrát slyšela. Vystavované živé exponáty, tedy krávy ☺ se totiž musí předem nakadeřit, načesat, několikrát umýt a absolvo-

vat různé další zkrášlovací procedury. Nejhorší ale je naučit adeptky správně pochodovat, aby se porotě náležitě předvedly ☺. To prý je někdy o nervy a musí se to nacvičovat mnohokrát. Když tohle lidé neví, je vše považováno za samozřejmost a nikoho ani nenapadne, jak to se zvířaty může být někdy těžké.

Výstava byla doplněna bohatým doprovodným programem

- např. přehlídkou zemědělské techniky včetně té historické. Spoustu zábavy jsme zažili na mechanickém býkovi v soutěžích, kdo na něm vydrží déle. Mohli jsme si prohlédnout i další zvířata - ovce, kozy nebo prasata. Ale hlavně - byly tam prodejní stánky ☺. Všem se nejvíce líbil ten s héliovými balónky - ovšem až po kravičkách a traktorech.

I v letošním školním roce se výprava zhruba padesáti dětí spolu s učitelkami angličtiny vydala na týdenní pobyt do Velké Británie, aby si osmáci a devátáci mohli ověřit svoje znalosti cizího jazyka, vidět kousek této krásné země, okusit některé anglické speciality, na vlastní kůži zažít atmosféru v anglických rodinách a seznámit se s některými památkami jihu Anglie. A pro ty z vás, kteří s námi nejeli, jsme připravili pár postřehů o tom, jak jsme se měli a co jsme zažili...

START A PRVNÍ DOJMY...

V neděli 30. září 2018 jsme měli okolo půl jedenácté sraz před kulturním domem. Naložili jsme svoje kufry do autobusu, rozloučili se s rodiči, a když všichni nastoupili, mohli jsme s radostí vyrazit...

Cesta byla dlouhá. Já jsem si myslela, jak budu spát, ale vůbec to nešlo, takže jsme si všichni povídali. Byla to sranda a z cesty máme spoustu vtipných vzpomínek. Zastávek bylo docela dost, takže to bylo v pohodě.

Večer už byla většina účastníků unavená, ale našly se i výjimky, které se smály na půlku autobusu ☺, ale to k cestování

patří. Noc jsme zkrátka nějak přečkali...

V pondělí ráno jsme dojeli do města Portsmouth. Zde jsme vystoupili u přístavu a šli jsme

se podívat na nejslavnější loď admirála Nelsona – HMS Victory, do muzea a na další loď – HMS Warrior, která je poměrně moderní válečnou lodí, i když pochází z konce 19.

století. Poté jsme měli chvíli volno na nákupy a na oběd.

Když volno skončilo, šli jsme si stoupnout do řady na okružní plavbu kolem přístavu. Většina skupiny pak nastoupila nahoru, ale několik z nás se rozhodlo zůstat dole v lodi, kde bylo teplo. Pořídili jsme hodně fotek a skoro jsme nezaregistrovali, že už přistáváme a musíme vystupovat.

Naším dalším cílem byla vyhlídková věž Spinnaker Tower. Na tu jsem se moc netěšila, protože mám strach z výšek, ale zvládla jsem to. Když jsme jeli výtahem nahoru, tak se nás mladík, co výtah obsluhoval, ptal, odkud jsme a jak se v našem jazyce řekne „ahoj“. Tak jsme mu vše řekli a on se to pokoušel vyslovit. Docela mu to šlo ☺.

Ve věži nahoře byla i skleněná podlaha, a kdo chtěl, mohl si v ponožkách po ní zkusit přejít pár metrů. Od země, která byla

170 metrů pod námi, oddělovala odvážlivce jen skleněná podlaha, kterou bylo vidět až dolů.

Potom jsme měli malý rozhod, a tak jsme chvíli poseděli na lavičkách, čekali a povídali si. Následně jsme se vrátili

zpět do toho nákupního centra, zašli si na záchod a vydali jsme se okružní cestou městem k autobusu.

Cestou jsme si prohlédli pláže, starou část Portsmouthu i historické uličky. Čekali jsme na autobus, který měl povinnou odstávku, všem byla docela zima, ale nakonec páni řidiči přijeli. V autobuse nám paní průvodkyně řekla vše o našich „rodinách“, ve kterých jsme měli bydlet, a mezi tím jsme dojeli do Croydonu - to je předměstí Londýna. Bylo to místo, kde jsme měli bydlet.

Na meeting pointu si nás postupně vyzvedávali naši dočasní „rodiče“ a s nimi jsme odjeli do našeho přechodného domova. My jsme měli rodinu skvělou, a co jsem slyšela, tak si ani nikdo z ostatních nestěžoval...

Veronika Jamborová 9.C

WINDSOR A OXFORD

Další den našeho pobytu v Anglii jsme měli na programu prohlídku hradu Windsor a odpoledne jsme se vydali do Oxfordské univerzity, jedné z nejstarších univerzit na světě.

Windsor je hrad, kde dnes královna Alžběta II. tráví své víkendy a velmi často se tam konají i slavnostní akce spojené se životem panovnické rodiny. Měli jsme možnost vidět kapli sv. Jiří, kde se nedávno

konala svatba prince Harryho, vnuka britské královny, který si vzal za manželku americkou herečku Meghan Markle.

Asi nejznámějším a nejcenějším exponátem tohoto hradu je

„domeček pro panenky“, který patřil na začátku 20. století královně Mary. Vše je zde malé, ale naprosto funkční - tekoucí voda nebo třeba i elek-

trika. Bohužel, tato část byla letos v rekonstrukci. I tak zde byla ale spousta vystavených a vzácných předmětů, které jsme mohli obdivovat. Pod

zámkem Windsor jsme dostali i malý rozchod na zakoupení suvenýrů.

Pak následovala návštěva Oxfordu. Tam většinu žáků zaujala hlavně jídelna, kde se natáčel celosvětově známý film Harry Potter. Ta se dodnes využívá ke společnému stravování pro studenty, a protože byl zrovna čas společného jídla, museli jsme trochu pozměnit plán a s její prohlídkou počkat. Prošli jsme tedy prvně celým historickým Oxfordem a obdivovat jsme mohli i další „college“, abychom se pak do té nejznámější koleje mohli vrátit...

Kateřina Chalupová, 9.C

HASTINGS A SEVEN SISTERS

Další den nás opět vyzvedl autobus na meeting pointu. Ráno bylo dosti větrné, ale slunné. Všichni věděli, kam se jede - Hastings a Seven Sisters.

V autobuse bylo rušno. Všichni si povídali, co dělali včera večer, nebo se probírala další témata, která nejsou důležitá. Jakmile jsme se rozjeli, všimli jsme si, že se venku dost zatáhlo a možná bude pršet.

První zastávkou bylo město Hastings. Jak by řekla naše paní průvodkyně - romantické rybářské městečko v zapadlém konci Anglie ☺. Cestou do Hastings jsme se samozřejmě dověděli mnoho zajímavých informací o historii a původu tohoto městečka.

Jakmile jsme dorazili do Hastings, začal výklad. Nejdříve jsme navštívili muzeum

rybářství. Tam jsme viděli dokonce i celou rybářskou loď, která byla vystavena i s původním vybavením. Pak jsme se chvíli procházeli po Hastings a na řadu přišla i oblíbená pochoutka Angličanů - Fish & Chips. Každý ochutnal aspoň kousek.

Následně jsme se přesunuli do

centra Hastings. Tam jsme se podívali do Poundlandu, obchodu, kde je všechno za libru. Úplně všechno. Skoro každý odcházel s plnými taškami věcí nebo jídla ☺.

Jakmile jsme se pokochali rybí „vůní“ Hastings, přišla na řadu další z přírodních krás Anglie - křídové útesy Seven Sisters.

Nádherné a naprosto bílé útesy! Samozřejmě následovalo focení té veškeré nádhery.

Zážitek to byl skvělý, protože jakmile jsme se dostali k útesům, nebe se vyčistilo a začalo svítit slunce, takže byl krásný výhled na moře a celé to působilo ještě krásněji. Celá

stezka z Beachy Head na Seven Sisters měří něco málo přes sedm kilometrů a nám to trvalo i s přestávkami na focení něco přes dvě hodiny.

Po absolvování stezky, která vedla podél útesů, jsme se dostali do muzea Seven Sisters. Tam jsme například zjistili, že

se útesy díky erozi postupně zmenšují. Nakonec jsme sešli dolů pod útesy na kamenitou pláž. Bylo to prostě nádherné! Nikdo nečekal takovou nádhru. A navíc - tolik krásných fotek, co tam vzniklo ☺...

Václav Poul, 9.C

LONDÝN

Náš poslední výlet byl do Londýna. Tohle ráno jsme se už ale museli rozloučit s rodinou, ve které jsme našli náš dočasný domov. Sbalili jsme se, snažili se zde nic nezapomenout a jeli auty k autobusu. U autobusu jsme rozloučili a poté nás čekal krásný den v Londýně a dlouhá cesta autobusem zpátky domů.

Když jsme přijeli do Londýna, šli jsme nejprve na prohlídku po městě. Cestou jsme viděli Westminsterský palác se zvonnem Big Ben, který je ale toho času v rekonstrukci, Parlament, sídlo britské premiérky na

Downing Street a spoustu dalších významných staveb.

Také jsme na každém rohu narazili na typické červené telefonní budky ☺.

Potkávali jsme mnoho turistů, také Čechy jsme potkali. Viděli jsme Trafalgarské náměstí, na kterém byly na zemi nádherné malby, umělci tam kreslili přímo na zem. Bylo to úžasné! Také jsme byli v královském parku a prohlédnout si Buckinghamský palác, kde sídlí královna Alžběta II.

Ke konci jsme měli rozchod na nákupy menších suvenýrů a čekala nás cesta k London

Eye. Projížďka na kole se nám moc líbila. Udělali jsme spoustu fotek a pak nás ještě čekalo 5D kino. Tam jsme viděli London Eye v každém počasí. A na konci na nás i zasněžilo ☺. Bylo to skvělé!

Zpátky k autobusu, který stál u O2 arény, jsme jeli lodí po

řece Temži. Viděli jsme Tower Bridge. Naše průvodkyně Saša nám vše podrobně vysvětlila. Byla skvělá! Když jsme dojeli lodí, ještě jsme měli chvíli čas jít si nakoupit potřebné věci (tedy hlavně jídlo ☺) na cestu.

Po nákupech jsme se vydali k autobusu, kde na nás naši

řidiči již čekali s párky ☺, které jsme si ráno objednali.

A pak už jsme mohli vyrazit směr Nové Město na Moravě...

**Simona Kosourová
a Lenka Klementová, 8.C**

DIVADLO V ANGLIČTINĚ

Miroslava Brabcová, 8.C

Také v letošním školním roce měli žáci 7.-9. tříd možnost zúčastnit se divadelního představení, které bylo předvedeno v anglickém jazyce. Hra měla název One day in London a připravil ji pro nás londýnský soubor The Easy English Theatre...

Již samotný název nás vnesl do anglického prostředí. Hra byla o mladíkovi jménem Chris, který zažívá v Londýně zajímavé a občas i komické situace. Divadlo se nám líbilo. Byla to nová zkušenost, jak si ověřit naši znalost anglického jazyka.

Bohužel, některým anglickým frázím jsme nerozuměli, což by nás ale mohlo motivovat k dohledání a zafixování těchto frází, protože většina z nich pocházela z běžného jazyka. Některá anglická spojení se nám pokusili vysvětlit i samotní angličtí herci v průběhu představení.

Divadlo bylo zajímavé a věřím, že si ho většina diváků užila...

Kde? No přece v brněnské VIDĚ, kterou obě páté třídy společně navštívily. Po více jak hodinové cestě autobusem z Nového Města se účastníci exkurze ocitli v zábavním vědeckém parku u brněnského výstaviště, které je úplně pro všechny a téměř o všem...

Na ploše 5000 m² na ně čekalo přes 170 exponátů, díky kterým objevovali, jak funguje svět kolem nás. Téměř všechny exponáty jsou interaktivní, mohli si s nimi tedy hrát, jezdit na nich, bouchat, točit, tahat, křičet, mačkat, veslovat, skákat...

Unikátní stálá expozice je rozdělena do pěti tematických celků: Planeta, Civilizace, Člověk, Mikrosvět a Dětské science centrum, takže bylo opravdu z čeho vybírat, ani čas nestačil...

Ač se téměř nikomu nechtělo, v určenou hodinu nezbylo nic jiného, než se přesunout do planetária, kde na nás čekal pořad s názvem Cesta sluneční soustavou. Nejprve jsme přistáli na Měsíci, následoval Mars, Jupiter, Saturn, Uran, Neptun a trpasličí planeta Pluto, na které v roce 2015 přistála dosud jediná meziplanetární sonda, díky níž můžeme obdivovat podivuhodný svět s tmavými krátery a zasněženými ledovci.

Průzkum vesmíru je fascinující a přináší stále nové poznatky, o které se obohaceni vraceli domů do běžného a reálného světa také žáci obou pátých tříd...☺

ŠŤASTNÁ PLAVBA

Mgr. Alena Beranová
Mgr. Marcela Slámová

LODÍ 6. TŘÍD

Ve druhém zářijovém týdnu se vydaly posádky šestých tříd na velkou dvoudenní námořnickou plavbu. Vypluly z domovského přístavu naší základní školy do spřáteleného přístavu letního tábora v Zubří. Tam o posádky výtečně pečoval místní lodní kuchař, který dělal, co námořníkům na očích viděl, a ochotný přístavní personál...

Během plavby námořníci pod velením svých kapitánů překonávali za neobvykle slunečného počasí mnoho námořnických zkoušek. Především se seznamovali mezi sebou a se svým kapitánem. Učili se námořnickému zákonu - poznali, že za věrné služby a statečnost náleží odměna, ale za vzpouru či provinění proti pořádku přijde spravedlivý trest. Užili si spoustu legrace při učení jmen, obručované, zasedání, záchraň na ostrově, zvládli se domluvit na společných pravidlech soužití v posádce.

V noci prokázali velkou statečnost na území Strážce ost-

rova. Tam všichni překonali nejen sami sebe, ale dokázali se postarat také o své druhy v nouzi. Nikoho nenechali ve štychu a získali jak poklad, tak neopakovatelný zážitek. K dalším patřila zkouška navigátorů, šplhání na stožáry a palmy, navíjení lana i cesta poslepu. Posádky se obtiskly na vlajky a některé stihly vyrobit i talismany.

Tentokrát žádnou z posádek nepostihla mořská nemoc ani kurděje a nikdo nemusel jít během plavby přes palubu ☺. Všichni námořníci – áčka, béčka i céčka – udolali výtečné námořnické zkoušky, prokázali

oddanost kapitánovi i posádce, získali glejt a byli přijati za právoplatné členy posádky.

Námořníci a kapitáni se loučili po dvou dnech radosti, smíchu i pilné práce s vědomím, že každý je pro posádku důležitý a že když společně zaberou, jde všechno lépe. Ve třídách teď jednotlivým posádkám vlají na dlouhou čtyřletou plavbu druhým stupněm jejich vlastnoručně vyrobené vlajky.

A my, kapitáni, jim přejeme:

„Necht' jsou Vám zákony moře milostivy po celou službu čtyřletou!“

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

JAK SI U NÁS VE SLAVKOVICÍCH LETOS ŽIJEME...

Mgr. Jana Láchová, Mgr. Monika Cihelková

Půlka školního roku je dávno za námi, ale v naší slavkovické školičce rozhodně ten čas neznamenal jen sezení v lavicích a „huštění“ vědomostí do našich hlaviček. Běžné školní povinnosti si dokážeme zpestřit zajímavou činností – ať už to jsou divadla, hudební vystoupení, plavání, dopravní výchova, návštěva obyvatel pekla a nebe... Ale abychom neskákali z jednoho na druhé, začneme hezky popořádku...

PLAVÁNÍ A DOPRAVNÍ VÝCHOVA

Hned první měsíc nového školního roku jsme společně absolvovali výuku dopravní výchovy v Novém Městě a zahájili plavecký výcvik pro všechny žáky. Letos jsme si bazén zase užili, protože byl celý jen pro nás ☺. Podle výkonnosti jsme byli rozděleni do tří skupin.

Všichni žáci se pod vedením svých plavčic zdokonalili v plaveckých dovednostech, někteří se přestali bát skoků do vody z bloku, někdo vylepšil šipku... David Kolbábek (3. ročník), Radek Sáblík (4. ročník) a Nikolas Starý (4. ročník) dokonce obdrželi titul „zdatný plavec“.

NÁVŠTĚVA HORÁCKÉHO DIVADLA

V říjnu jsme společně se ZŠ Radňovice odjeli do Jihlavy do

Horáckého divadla na pohádkový muzikál O Perníčkovi. Příležitostí, při kterých máme možnost sledovat představení v krásném divadle, moc nemáme, a tak jsme se moc těšili.

Pěkně oblečení a usazení do pohodlných sedadel v hledišti i v lóžích jsme s nadšením sledovali výkony profesionálních herců na jevišti. Byl to pro nás všechny opravdu nevšední zážitek. Panáček Perníček pomohl panu Kukačkovi, který bydlel ve starých hodinách, aby i se svým příbytkem neskončil na smetišti.

Několikrát jsme dokonce mohli vstoupit do děje, poradili jsme postavám a s herci jsme si mohli společně i zazpívat.

100. VÝROČÍ REPUBLIKY

V říjnu jsme se zapojili do oslav 100. výročí vzniku republiky v naší obci. Společně s mateřskou školou jsme při-

pravili krátké pěvecké vystoupení, kterým jsme chtěli k důstojné oslavě přispět.

HUDEBNÍ VYSTOUPENÍ PANA VOJKŮVKY

V listopadu nás a děti z mateřské školy navštívil sólista Národního divadla v Brně pan Břetislav Vojkůvka s hudebním vystoupením. Zazpíval nám známé i méně známé písničky o zvířátkách, které spolu s námi doprovázel pohybem.

BESEDA O VÝVOJI HUDEBNÍCH NÁSTROJŮ

V listopadu jsme měli možnost seznámit se s různými druhy hudebních nástrojů. Pan Pavel Macků nám předvedl hudební nástroje od pravěku přes středověk až do současnosti. Nechyběly ani ukázky netradičních hudebních nástrojů a také ty, které si lze snadno vyrobit.

KONCERT BOHEMIA CLASSIC QUARTET

V poslední den před vánočními prázdninami jsme se zaposlouchali do tónů čtyř smyčcových nástrojů – dvojích houslí, violy a violoncella. Přijeli za námi muzikanti smyčcového kvarteta Bohemia classic quartet z Brna.

Mohli jsme si zopakovat a oživit znalosti z hodin hudební výchovy – vlastnosti tónů, dostávali jsme hudební hádanky, zazpívali jsme si s hudebními nástroji, a dokonce jsme si mohli zatancovat. Vyslechli jsme si úryvky skladeb od W. A. Mozarta, A. Vivaldiho a A. Dvořáka.

Společný zpěv známých koled byl krásným úvodem na další část dne – čekala nás totiž bohatá nadílka pod školním stromčkem ☺.

SNĚHOVÁ NADÍLKA

V lednu konečně napadlo tolik sněhu, že jsme mohli hodiny tělesné výchovy trávit na lyžích. Proč také ne, když vyjeté stopy máme hned za školou. Pilně jsme trénovali na školní závody i na sobotní závody pořádané místními hasiči. Letos byla zima na sníh opravdu bohatá, a tak jsme se po něko-

Poslouchali jsme hru na padesát hudebních nástrojů, některé jsme ani nevěděli, že existují – kvintera, fidula, šalmaj, chrota... Většinu nástrojů si pan Macků sám vyrábí, a tak nám mohl prozradit i něco o jejich výrobě.

V průběhu pořadu jsme si s některými nástroji s chutí zazpívali. Byli jsme moc rádi, že jsme mohli alespoň trochu poznat kouzelný svět hudby.

MIKULÁŠ A SPOL.

5. prosince jsme všichni s trochou obav očekávali příchod svatého Mikuláše a jeho pomocníků. Když do třídy vstoupil obrovský Mikuláš s krásným andělem, tak se nám zatajil dech. Vzápětí však vběhl hrozivý čert a začal tropit neplechy – začal „psát“ do písanky Daniela, ochutnal některým dětem svačinu, vybíral si pomocníky ke kotli, čmáral po lavici ☺...

Mikuláš ho usměrnil a ze svaté knihy přečetl hříchy všech dětí. Všichni museli příložením

ruky na berlu slíbit, že se polepší. Tak uvidíme...

VÁNOČNÍ VYSTOUPENÍ

Společně s dětmi z mateřské školy jsme připravili pěvecké vystoupení. Letos jsme poprvé zpívali v místním kostele. Toto krásné prostředí ještě umocnilo zážitek. Repertoár byl pestrý - koledy, spirituál, ale i Ewa Farná. Zpěv doprovázel klavír, kytara, rytmické nástroje a poprvé vystoupili i naši malí flétnisté.

Doufáme, že se nám podařilo na chvilku zastavit předvánoční shon, a společně s obyvateli Slavkovic jsme dokázali chvilku rozjímat.

lika skromných letech mohli opravdu vyřádit.

KOUZELNÝ ZVON

22. února jsme společně s mateřskou školkou viděli velmi pěkné divadelní představení Kouzelný zvon. Obdivovali

jsme herecké umění pana Jana Hrubce, rekvizity a s napětím sledovali napínavý příběh.

Pohádka vypráví o jednom tajemném údolí vysoko v horách, kde vznikne za pomoci kouzelníka Trikáji a řemeslníka Dajana kouzelný zvon. Ten se shodou nešťastných událostí

dostane do rukou lupiče. Příběh vypráví o dobrodružné výpravě za získáním zvonu nazpět, o velikém přátelství a odvaze.

Po jarních prázdninách se těšíme na žongléra, který k nám do školy přijede se svým vystoupením. To bude paráda ☺!

ŠKOLNÍ HRA KNIHODĚJKA

Mgr. Jana Láchová

Po úspěšném zakončení loňské školní hry Indiáni jsme letos vyhlásili novou hru s názvem Knihodějka. Jejím cílem je, aby se děti naučily pracovat v týmu, společně si lámaly hlavy nad řešením zadaných úkolů a hlavně aby častěji braly do rukou knihy než myš od počítače a ovladač od televize. A jak hra začala?

Do tělocvičny vcházejí čtyři králové v pláštích a s korunou na hlavě. Jsou to králové z dalekých hradů (naši nejstarší žáci – čtvrtáci) a mají k „lidem“ velkou prosbu. Potřebují do svých hradních knihoven získat vzácné svazky knih. Čím víc knih bude panovník

mít, doví se z nich mnoho věcí a může se blýsknout před ostatními králi.

Každý král si v úplné tmě vybírá z ostatních ročníků členy do svého hradu. Nikolas Starý na svůj hrad Rotštejn (oranžová koruna) odvádí šest pomocníků, Martin Sáblík do hradu

Martinštejn (žlutá koruna) odvádí pět poddaných, Marek Mužátko na hrad Karlštejn (červená koruna) pět sloužících a Radkovi Sáblíkovi bude na hradě Radštejn (modrá koruna) pomáhat šest poddaných.

KNIHA I

Panovníci dostávají 1. společný úkol – vytvořit destičku na vybrané písmeno abecedy. Musí tedy z papíru vystříhnout písmeno a utvořit obrázek předmětu, který písmenem začíná. To ale není všechno – na obrázek je potřeba vymyslet básničku s minimálně čtyřmi verši. To vše se musí zvládnout v čase jedné vyučovací hodiny.

Pokyny byly rozdány, skupiny se rozdělily po celé škole a už to začalo. Záleželo na vedení panovníka, jak rozdal úkoly - někdo stříhal, jiný lepil, ostatní tvořili verše, někdo zapisoval...

Všechny hradby si vedly velmi dobře, ve stanoveném čase svá díla odevzdaly. Nastalo hodnocení – sám panovník prováděl prezentaci díla, musel napsanou báseň zarecitovat.

Vznikly krásné básně a obrazy. Knihu číslo I tak získaly všechny hradby ☺.

KNIHA II

Získat druhou knihu do hradní knihovny bylo již obtížnější a všem obyvatelům hradu zamotalo hlavu řešení rébusu. Také najít šest skrytých divčích jmen ve větách dalo dost

práce. Řešením rébusu bylo známé přísloví: „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.“

Úkolem hradů bylo na toto téma napsat vlastní příběh. Za splnění tohoto úkolu mohly

týmy získat do svých hradů první klíč k hradní knihovně.

A výsledek? Knihu i klíč si do svých obrazů mohly nalepit opět všechny hradby ☺.

KNIHA III

V lednu nás čekal další nelehký úkol. Nejprve každý vladař přečetl svému týmu pohádku „Král Bečka“. Z textu se však poztrácela některá slova (bylo jich celkem osmnáct), a tak museli dát všichni hlavy dohromady a ztracená slova do volných míst napsat.

Tady se dařilo nejvíce týmu z hradu Martinštejn – plný počet bodů. Týmům z Radštejna a Karlštejna uteklo jedno slovo. U Rotštejna dvě slova ve větách trochu zamotala jejich význam. Škoda, je potřeba pořádně svou práci pročíst.

Dalším úkolem bylo nakreslit krále Bečku, jak si ho každý představuje. Sešla se krásná výtvarná díla, u nichž bylo potřeba hlavně ocenit to, že postavy vznikly v tak krátké době.

Posledním úkolem, za který týmy mohly získat druhý klíč k hradní knihovně, byla dramatizace pohádky o Bečkovi. Každý tým mohl využít jednoduché rekvizity, které dostal k dispozici - královskou korunu, uši oveček, plášť, zástěru, bílé látky, klobouk, kuchař-

skou čepici a vařečku. Na zkoušku měly týmy omezený čas – 20 minut.

Zde se už projevily herecké geny, fantazie a improvizace. Každý tým pohádku ztvárnil

a zachování myšlenky celé pohádky.

Jak dopadlo představení? Nejlépe si vedli „herci“ z Matrinštejna a Radštejna – ti dostávají druhý klíč k hradní knihov-

podle sebe. Viděli jsme čtyři představení s využitím nabídnutých rekvizit a pomůcek. Společně jsme pak hodnotili výkony jednotlivých týmů, všímali jsme si rozdělení a obsazení rolí, z nichž žádná nesměla chybět, jednání postav

ně. Tým z Rotštejna zapomněl role dvou herců a vypravěč u Karlštejna pouze četl text. Škoda, takhle se oba hrady nemohou pyšnit druhým klíčem. Snad příště...

Knihu III ale získávají všechny hrady ☺.

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 91 – březen 2019

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Dagmar Svobodová

Veronika Jamborová, Eliška Kostecká, Magda Dvořáková, Václav Poul, Šimon Dufek, Miroslava Brabcová, Kateřina Chalupová, Lenka Klementová, Simona Kosourová, Veronika Hlaváčová, Lucie Klementová, Natálie Krejčíková, Eliška Skuhrovcová, Michaela Lišková, Anna Součková, Kateřina Stupková, Tereza Tatičková, Tereza Tulisová, Nina Zichová

e-mail: puclik@nmnm.cz

<https://zs1.nmnm.cz>

Číslo 91 vyšlo 8. března 2019 v nákladu 35 výtisků